

ZÁPAS O DUŠI 150

PŮJČUJ, ROZMNOŽUJ, ROZŠIŘUJ
PODZIM 2021, ROČNÍK 32

TÉMA ČÍSLA: UČEDNICTVÍ

*Sola Scriptura – Jedině Písmo, Sola Fide – Jedině vírou, Sola Gratia – Jedině milostí,
Solus Christus – Jedině Kristus, Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva*

WWW.REFORMACE.CZ

OBSAH

- 4 Ježíšův plán učednictví, část 1
- 9 Nejste zdravá církev,
pokud vám nezáleží na Titovi 2
- 11 Vést druhé znamená
stát se učedníkem
- 13 Povzbuzení pro pastory, část 1
- 19 3 důvody, proč neděle
není křesťanská sobota
- 23 Touha odejít
- 29 Povzbuzení z knihy Židům
- 29 Jak oslavím Boha?
- 31 Satanovy nástrahy k tomu,
aby stáhl duši k hříchu
- 36 Pronásledování v Římské říši
- 39 Evoluce a křesťané
- 42 Střežte srdce svého dítěte
- 44 Afghánští pastoři prosí o modlitby
- 46 Veliký Bůh

Čtvrtletník *Zápas o duši* vydává Spolek Reformace.cz, Hošťálkova 1 C, 169 00 Praha 6, IČ 41605012, pod evidenčním číslem MK ČR E 11180. Číslo 150 vyšlo 17. 9. 2021.

Odpovědný redaktor: Jan Suchý

Redakční rada: Milan Bulák, Julie Petrecká, Klára Steiger, Pavel Steiger, Iva Suchá

Sazba: Hanka Hloučová

Titulní foto: www.shutterstock.com

Tisk: Grafotechna plus, s. r. o., Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky

ISSN 1804-2880 (print), ISSN 2336-8330 (online)

Neprodejně.

Korespondenční adresa:

 Spolek Reformace.cz,
Žandov 85, 403 39 Chlumec

 (+420) 472 741 623

 zapasodusi@gmail.com

Děkujeme za případné dobrovolné příspěvky, které můžete poslat přiloženou složenkou nebo bankovním převodem na číslo účtu:

2600196560/2010 (ČR),

SK1083300000002600196560 (SK).

Kudy vede cesta k Bohu?

Zdarma ke stažení v PDF

www.PoutnikovaCetba.cz

ÚVODNÍ SLOVO

Rozpoznat, na čem záleží, znamená jednak vědět, co je správné a v dané chvíli důležité, a za druhé to znamená také podle toho jednat. Protože pokud láska proudící koridorem pravdy odteče bez užitku pryč, nebude k ničemu. Ale pokud vykoná dobré dílo, pokud roztočí mlýnské kolo, aby vyrobilo elektřinu nebo umlelo obilí, pak bude užitečná a prospěšná druhým.

Je to jako ve studentském životě. Student křesťan ví, že je špatné opisovat při písemce z taháku nebo od druhých. Křesťan si uvědomuje, že jde o podvádění. Poznání ale nestačí. Ještě potřebujeme dotáhnout dosažené poznání k výsledku – ke změně jednání: je třeba přestat podvádět. Rozpoznat, na čem záleží, znamená svěřit svůj strach do Božích rukou a přestat se bát. K tomu dává sílu jedině Kristus. Znamená to dojít k poznání, že nejdůležitější je obstát před Kristem. Možná s horším výsledkem, ale bez podvodu, zůstat věrný Kristu. Pán Ježíš řekl:

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží. (Mt 11,28–30)

Důvěra Kristu je nádherná. Nekončí totiž u našeho rozhodnutí být věrný. Důvěra Kristu přináší odpočinek od ničivé síly hříchu, zatímco podvádění nepřináší do srdce pokoj, ale nejistotu: Budu odhalen? Zjistí to někdo? Ano – Bůh přece ví všechno! A navíc až přijde příští test, další zkouška, odhalí se, že jsem minule zanedbal přípravu. Důvěra Kristu Ježíši neznamena, že on udělá všechno za tebe. Ne, důvěra znamená prosit Krista o pomoc a nepodvádět. Znamená prosit o vytrvalost, prosit o porozumění, prosit o pomoc nebát se, prosit o pomoc být věrný i v nepříznivé situaci. Je lepší jít s Kristem a učit se jeho tichosti a pokoře i uprostřed situací, kdy se nám nedaří. U něho je odpočinutí od tíhy hříchu. U něho je svoboda Božích dětí.

Taková je moc evangelia Ježíše Krista. Není vyhrazená jen pro statečné a odvážné lidi. Je určená pro ty, kdo se bojí. Pro ty, kteří jsou slabí a nemocní. Ti přeci potřebují lékaře! A nejlepší lékař lidského srdce je Pán Ježíš. On jediný ti pomůže rozpoznat, na čem záleží nejen při písemce z matematiky nebo při dalších, mnohem těžších zkouškách, které život přináší, nejen pro dnešní den nebo zítřek, ale na čem záleží pro věčnost.

Jan Suchý

TÉMA ČÍSLA: UČEDNICTVÍ

JEŽÍŠŮV PLÁN UČEDNICTVÍ, ČÁST 1

Marcus Denny

Matouš 28,18–20 (ČSP)

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kterou jim Ježíš určil. Když ho spatřili, poklonili se mu; ale někteří pochybovali. Ježíš přistoupil a promluvil k nim: „Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi. Jděte tedy a činite učedníky ze všech národů, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. Amen.“

Úvod

Zvolený text obsahuje poslední instrukce, které dal Ježíš svým učedníkům před návratem do nebe. Jde o instrukce ve smyslu, jaký je hlavní cíl, hlavní úkol, hlavní záměr a hlavní práce jeho učedníků. Zároveň jde o hlavní cíl misionářů. (Uvedené Ježíšovo poslání je hlavním důvodem, proč jsme s manželkou v naší zemi všeho nechali a přestěhovali se do Česka. V souladu s ním jsem byl připraven a vyslán ke službě sem.) Zároveň jsou Ježíšovy instrukce důvodem, proč jsme my všichni každou neděli

ráno ve shromáždění. Jsou také popisem služby každého kazatele, staršího a vedoucího, ale i každého člena církve Ježíše Krista.

Mým cílem je, abychom lépe pochopili, jaká je zodpovědnost starších, misionářů a jaká je i vaše zodpovědnost jakožto církve.

Je důležité, abychom si hned na začátku uvědomili, že verše 19 a 20 obsahují jenom *jediné* přikázání. Vypadá to sice, že se mýlím, protože když čteme ve svých Bibliích, vidíme čtyři přikázání: jděte, získávejte, křtíte a učte. Ale jak dobře víte, původní text nebyl napsán v češtině nebo angličtině, ale v řečtině. A v řečtině jde jenom o *jediné* přikázání: činite učedníky. Ostatní slovesa jsou ve skutečnosti přičestí, která vysvětlují, jak mají učedníci ono hlavní přikázání poslouchat. Dané řecké sloveso nemá český ani anglický ekvivalent, ale asi bychom mohli vytvořit pochopitelné sloveso „učedníkovat“, což znamená činit učedníky. Ježíš říká, „učedníkujte“ ze všech národů, tedy činite učedníky ze všech národů. To je *jediné* a zároveň poslední přikázání, které Ježíš dal. Musíme pochopit, jak důležité a podstatné je toto přikázání, vždyť poslední slova jsou vždy ta nejdůležitější.

Poslední slovo na svatbě je „slibuji ti“, poslední slovo před usnutím je „miluji tě“, poslední slovo před smrtí je „mám tě rád“ a poslední slova našeho Pána jsou „činite učedníky“.

Pokud pro nás tento text ještě pořád platí, jestli obsahuje něco, co je pro nás jakožto církev důležité, musíme chápat, co má Ježíš na mysli, když nás posílá „učedníkovat“. Máme-li být poslušní posledního Ježíšova přikázání, musíme chápat základní pravdy, které se za ním skrývají. Co po nás Pán Ježíš žádá?

Pochop, kdo je to učedník

Slovo učedník není složité slovo. Zjevně pochází ze slovesa *učit*. Ale původní řecký význam obsahuje víc než jenom učit se informací nebo získat znalost. Učedník byl člověk, který si nejen osvojoval učení svého učitele, ale také se učil, jak je aplikovat do svého života. Nebo ještě jednodušeji, učedníkem byl člověk, který se od někoho učil žít stejným způsobem jako on. Právě proto byl jeden z hlavních způsobů, jak měli Ježíšovi učedníci „učedníkovat“, že se museli učit zachovávat všechno, co jim Ježíš přikázal (v. 20). Slovo „zachovávat“ je důležité. Ježíš neříká, „učte moje vyznání víry“ nebo „vyučte moji systematickou teologii“. Zachovávat znamená „dělat“, „poslouchat“, „žít podle“. Učedník byl tedy člověk, který se učil od dalšího žít stejným způsobem. Jádro toho konceptu vidíme v Ježíšových slovech zaznamenaných v Matoušovi 11,28–30:

Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete

odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho je příjemné a mé břemeno je lehké.

V textu dobře vidíme, že v učednictví jde o daleko víc než jen o poznání nebo o informace. Jde o následování. O podřízení.

Ježíš nás volá, abychom na sebe vzali jeho jho. Co to znamená? Je to metafora, ale co se za ní skrývá? Jho je metaforou pro Ježíšovu vůli. Ježíš nás volá, abychom zahodili svou vůli a vzali na sebe vůli jeho. Volá nás, abychom se mu cele podřídili. Proč by se ale člověk měl chtít podříditi? Proč by chtěl muž odevzdat svou vůli, aby svobodně vzal na sebe vůli Kristovu? – Aby byl zachráněn!

Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek. (Mt11,28)

Ty se chceš snažit a být zachráněn svými takzvanými dobrými skutky? Ježíš říká: „Přestaň s marnými pokusy zachránit sám sebe a svěř celou svou duši mně. Jen ve mně naleznete odpočinutí svých duší.“

Všecko ostatní vyplývá z toho hlavního přikázání. Když věříš v Ježíše, když mu dáváš svou vinu a své hříchy, on ti dává odpočinek – věčný odpočinek –, odpočinek od otroctví hříchu, odpočinek od trestu za hřích. Víra v Ježíše Krista tě vysvobodí z moci temnoty a přenesete tě do království Syna Boží lásky.

Musíme chápat, že když Ježíš říká, „vezměte na sebe mé jho“, nemyslí, abychom vyměnili svobodu za otroctví. Už jsme otroci, a proto říká: „Pojďte ke mně

všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi...”

Předtím jsme úmorně dřeli, protože jsme byli satanovými otroky. A jeho jho bylo těžké. Ale skrze víru v Ježíše máme nového majitele. A jeho jho je lehké. Dává svou spravedlnost a svou moc, abychom mohli žít podle jeho vůle. Proto je začátek učednictví víra v dílo Ježíše Krista vykonané na kříži pro hříšníky.

Proces učednictví ale pokračuje tím, že se učíme žít jako náš Spasitel. Chceme žít spolu se svou přítelkyní mimo manželství? Ježíš říká, že nesmíš žít v nemoralnosti. Chceme podvádět, abys nemusel platit větší daně? Ježíš říká, mluv pravdu a dej císařovi, co je císařovo. Chceme milovat ty, kteří tě milují, a nenávidět ty, kteří tě nenávidí? Ježíš říká:

Milujte své nepřátele, zehnejte těm, kdo vás proklínají, dobře činite těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kteří vás urážejí a pronásledují. (Mt 5,44)

Ty chceš..., ale Ježíš chce... Jeho vůle je vždycky dobrá. A když žijeme podle jeho vůle a posloucháme ho, máme s ním blízký vztah, radujeme se a máme jistotu, že mu opravdu patříme. Apoštol Jan to vysvětluje následovně:

Podle toho poznáváme, že jsme v něm. Kdo říká, že v něm zůstává, musí sám také žít tak, jak žil on. (1J 2,5–6)

To je učednictví. Ježíš to přikázal svým učedníkům a k tomu měli vést ostatní. Takže učednictví je proces, ve kterém se učíme žít, jako žil Ježíš Kristus. Na tomto základě musíme stavět, chceme-li pochopit i ostatní principy.

Každý musí být nejprve učedníkem

Není těžké si představit, co by se stalo, kdybych si otevřel autoservis, i když jsem se nikdy neučil opravovat auta. Skončilo by to katastrofou, protože opravování aut žádá znalost a schopnost. Stejně je to s Ježíšovým přikázáním. Pokud chceš činit učedníky, sám napřed musíš být učedníkem. Pokud chceš učit další, aby zachovávali, poslouchali a jednali podle Ježíšova vyučování, pak to musíš umět především ty sám. Ježíš dal učedníkům své přikázání na konci přípravy ke službě. Proč je to tak důležité? Protože nemohli nikoho učit jak být učedníkem, dokud se to sami nenaučili! Což znamená, že jde o přikázání, které neplatí pro každého. Ne každý je připravený učit další, vést je a říci jim: „Následujte mě.“ Podívejte se, co říká Ježíš ve verši 16:

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kterou jim Ježíš určil. (Mt 28,16)

Podstatné je, že Ježíš poslal své učedníky. Poslal je, až když byli připravení, když už se od Ježíše všechno naučili. Je třeba zamyslet se nad tím, kde je Ježíš učil. Učil všude – v synagogách, na lodích, v chrámu, na Olivové hoře naproti chrámu, v domech, na břehu Galilejského moře, na cestě do Jeruzaléma, v noci u ohně... Ježíš je učil každou minutu, v každé situaci svého života. Což nás vede k dalšímu důležitému závěru. Ježíš své učedníky připravoval svým vlastním příkladem. Nestál při tom za kazatelnou.

Nevyučoval v semináři. Nekomunikoval s nimi přes Facebook.

Jeho dvanáct učedníků bylo s Ježíšem každý den, 365 dnů v roce po tři roky. Ráno, dopoledne, odpoledne, večer, o půlnoci, stále byli s Ježíšem. Viděli, jak sloužil, jak studoval Boží slovo, jak se modlil, jak kázal. Viděli na vlastní oči a slyšeli na vlastní uši, jak Ježíš nakládal s falešným učením a zákonictvím a jak jednal s farizeji. Viděli, jak Ježíš reagoval na pomlouvání, pronásledování, falešná obvinění i na ty, kteří ho ukřižovali.

Oněch dvanáct mužů bylo předmětem jeho služby. Ježíš sám je konfrontoval, káral, napomínal, vyučoval, povzbuzoval. Postupně jim dával příležitosti sloužit, vyučovat, kázat a vyhánět demony. Když viděl jejich pýchu a tupost, znovu je káral! Za všech okolností je Ježíš učil evangelium a jak mají zachovávat jeho přikázání. Ježíš připravil všechny příležitosti, okolnosti, problémy i radosti, aby pak oni mohli připravovat ostatní, stejně jako Ježíš připravil je.

Je důležité si uvědomit, že Ježíš své učedníky poslal, aby činili totéž, co on, až když byli konečně připravení, schopní a vycvičení. A oni začali dělat přesně to, co je Ježíš učil. Kázali evangelium, volali lidi k pokání, křtili je a učili je, jak zachovávat všechna Ježíšova přikázání.

Učili je vlastními životy. Kázali a žili své životy před ostatními, aby celá církev viděla a učila se, jak to vypadá žít pro Pána Ježíše. A tím církev rostla a vyspěla. Muži, ženy a děti viděli, co to znamená následovat Ježíše. A tak vyrostli

další rybáři, úředníci, stavitelé, podnikatelé, služebníci a řemeslníci a učili se, jak zachovávat všecko, co Ježíš kázal.

To je důvod, proč Ježíš nevybral jako učedníky farizeje, zákoníky nebo kněze. Mezi těmi muži a davem byla tlustá čára. Kněží a zákoníci byli jiní. Byli to profesionální náboženští muži. Takoví musí žít jinak, musí se chovat jinak, protože to je jejich profese. A proto měli ostatní, obyčejní lidé výmluvy. Ježíš však vybral rybáře, celníky, řemeslníky – úplně normální lidi, aby každý křesťan věděl, že v církvi není hierarchie. Každý je kněz, každý je svatý a každý je zodpovědný žít pro Pána.

A když Ježíš konečně poslal Šimona, Ondřeje, Jakuba, Jana, Filipa, Bartoloměje, Tomáše, Matouše atd., byli ti muži připraveni vést ostatní a ukazovat jim, co to znamená a jak to vypadá žít pro Pána. Jinými slovy – nemůžeš vychovávat učedníky, pokud jsi sám nebyl učedník. Nemůžeš být Pavel, pokud jsi nebyl Timoteus. Nemůžeš být Jan, pokud jsi nebyl Polykarp.

Život pro Ježíše – prostředek učednictví

Bratři a sestry, musím to říct znovu: můj život byl tak radikálně proměněn, protože jsem viděl u bratří a sester v církvi, jak to vypadá žít pro Pána. Nenačil jsem se ty věci sám! Jen díky ostatním jsem se naučil vést svou rodinu. Bratři a sestry nás učili, jak vychovávat děti a byli pro nás vzorem. Manželka může sloužit

ženám, protože se to naučila od jiných žen. Všechny věci, které dělám jako starší, jako manžel i jako otec, jsem se učil od zbožných bratrů a sester, kteří nám svými životy ukázali, jak to vypadá být učedníkem Ježíše Krista. Znalost totiž ještě neznamená zralost. Křesťan není zralý kvůli tomu, co ví, ale co umí. Vědět je znalost. Umět je schopnost správně aplikovat onu znalost.

Náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus chce zralé učedníky, kteří ho umí následovat, umí studovat a aplikovat Písmo, chodí v čistotě a žijí ukázněným životem. Chce muže, kteří umí vést své manželky a starat se o ně – vést je v Božím slově, vést jejich srdce a pomáhat jim víc milovat a napodobovat Ježíše. Chce muže, kteří umí vést své děti, učí je evangelium a učí je, jak žít pro Pána ve světě, který je víc a víc vulgární a zvrácený. Chce muže, kteří umí žít pro Pána v každé situaci, každý den, každou hodinu, a chce, aby takoví muži připravovali další muže k životu pro Pána. A podobné věci chce i pro ženy.

List Titovi 2,1–8 je dokonalý text o učednictví:

Ty však mluv, co náleží k zdravému učení. Starší muži mají být střídmi, čestní, rozvážní, zdraví ve víře, lásce a vytrvalosti. Podobně starší ženy ať se chovají uctivě, nejsou pomlouvačné ani nejsou zotročeny přílišným pitím vína, ale ať vyučují mladé ženy v dobrém a vedou je k tomu, aby měly rády své muže a děti, byly rozvážné, cudné, pracovité v domácnosti, dobré, poddané svým mužům, aby slovo Boží nebylo haněno. Taktéž mladší muže napomínej,

aby byli rozvážní, a sám buď ve všem příkladem správného jednání: Ukazuj v učení neporušenost, poctivost, mluv zdravé slovo, jemuž nelze nic vytknout, aby každý odpůrce byl zahánben a neměl nic, co by o nás řekl zlého.

Vidíte, že se Ježíšův záměr učednictví nenaplnuje ve třídě nebo v laboratoři nebo na semináři. Jeho záměr se uskutečňuje doma, v církvi, na cestách nebo na návštěvě. Celý tvůj život je vyučovací hodina. Nemůžeme pokračovat v Matoušovi 28, pokud MY sami nevíme, co je to učednictví a jestli jsme do něj zapojeni. Proto je naší zodpovědností rozhodnout, jak jsme na tom.

Učíme se?

1. Každý z nás se učí

Každý z nás potřebuje pokoru a všichni se ji učíme, dokonce i ti, co stojí v čele. Každý z nás roste. Ani jeden z nás není dokonalý nebo úplně zralý. Nikdo z nás nečelil každé zkoušce a těžkosti. Musíme růst ve schopnosti dobře, správně, šikovně aplikovat Boží slovo do svých životů.

2. Učednictví začíná doma

Svým životem ukazuješ svým dětem, co je to učedník. Svým vlastním vztahem s Ježíšem a svým vlastním chováním ukazuješ svým dětem, jak vypadá žít pro Ježíše. Pravda je, že pokud máš děti, máš učedníky. Stejně jako žil Ježíš každý den se svými učedníky, ty žiješ se svými dětmi. A ony se od tebe učí všechno, ať už si

to uvědomuješ, nebo ne. Učí se od tebe jak mluvit, jak se chovat, jak reagovat na bolest, na těžkosti, jak zvládat nebo nezvládat své emoce – učí se od tebe všechno. Neexistuje jediná chvíle, kdy jim můžeš říct: „Promiň, dneska jsme unavený, tak se nebudeme se učit. Nemluv jako já dneska ani se tak nechovej.“

Učednictví tedy začíná doma a pokud někdo nemůže dělat učedníky ze svých dětí, nemůže to dělat ani v církvi. Pokud starší nemůže vést svou manželku, nemůže učit ostatní muže, jak vést své manželky a děti.

Bratři a sestry, je-li někdo kazatel, je kazatelem jen jedinou hodinu týdně. Ale jinak je to manžel, otec a třeba misionář, což znamená, že učí lidi, jak žít pro Pána! A proto je důležité, jak žije každou hodinu týdne. Za kazatelnou vám říká, co musíte dělat, ale každou další hodinu vám ukazuje svým životem, jak to musíte dělat. A to platí pro každého z nás.

Jaké učedníky připravuješ doma? Žiješ život v souladu s Písmem? Žiješ v neděli stejně jako v pondělí? Pros Pána Boha, abys rostl jako učedník, abys mohl co nejlíp připravit své domácí učedníky k životu. Bratři a sestry, prosme Pána Boha, aby z nás udělal lepší učedníky. Prosme Pána Boha, aby každý z nás rostl ve víře, zralosti, schopnostech a zbožnosti.

Celý národ je ztracený, protože nezná Krista a neumí vůbec žít. Lidé mají zmatek v každé oblasti života. Jedině skrze víru v Krista mohou poznat, že jsou slepí. Jedině skrze víru v Boží slovo se

mohou učit, jak žít dobré životy. Jedině skrze milost mohou mít stejnou radost a naději, jakou máme my.

Kéž Pán dá, aby byl každý z nás zralý a schopný sloužit lidem kolem nás a abychom z nich mohli vychovávat učedníky pro svého Pána. Amen.

Autor je starším církve Biblický sbor křesťanů Kladno, www.bsck.cz

NEJSTE ZDRAVÁ CÍRKEV, POKUD VÁM NEZÁLEŽÍ NA TITOVÍ 2

Sam Emadi

Pokud vám nezáleží na tom, abyste připravili ženy k vyučování jiných žen, pak nejste zdravá církev. Mnoho z rozhovorů o roli žen v místní církvi se zaměřuje na otázky zastoupení nebo na potřebu výraznějších ženských hlasů v životě církve. Jsou to důležité věci, ale hlavní důvod, proč by měl váš sbor podporovat vyučování žen ženami, je, že na tom záleží Pánu Bohu. Je to zapsáno v Bibli.

Podobně starší ženy at se chovají důstojně, at nepomlouvají a nepropadají přílišnému pití vína. At vyučují mladší ženy v dobrém a vedou je k tomu, aby měly rády své muže a své děti, byly rozumné, cudné, staraly se o domácnost,

byly laskavé a poslouchaly své muže, aby Boží slovo nebylo zneváženo. (Tt 2,3–5)

Dovolte mi, abych k uvedenému oddílu nabídl čtyři postřehy.

1. Zbožné ženy by měly učit ostatní ženy ve sboru

První věc, které si v daném oddílu všimneme, je, že Bůh přikazuje zralým, zbožným ženám, aby učily ostatní ženy ve sboru. Jinými slovy, pokud je váš sbor odhodlán být biblický a zároveň zdravý, pak se vaše ženy musí navzájem vyučovat.

2. Obsah tohoto vyučování slouží k posilování ženských křesťanských ctností

Pavel přikazuje starším ženám vyučovat mladší ženy především tomu, „aby měly rády své muže a své děti“ a „poslouchaly své muže“. Jeho příkazy posilují učení, které nacházíme i na dalších místech v Písmu. Řád stvoření a odlišná Boží povolání pro muže a ženy vedou muže a ženy k tomu, aby žili svůj závazek vůči Kristu odlišným způsobem, určeným podle pohlaví (srov. 1Pt 3,1–7). Služba vyučování v církvi by měla rozvíjet biblický obraz zbožného ženství a zbožného mužství, jak se obě povolání vzájemně doplňují a jak by se měli muži a ženy snažit žít v souladu se svým povoláním. V našem oddílu přikazuje Pavel zralým ženám, které se nejlépe hodí k tomu, aby byly vzorem a učily o biblickém

ženství, vyučovat ostatní ženy a povzbuzovat je, aby se vydaly stejným směrem.

3. Vyučování se nezaměřuje výhradně na věci týkající se pouze žen

Ano, zralé ženy by měly posilovat biblickou ženskost, a ony tak činí, jediné když vyučují celé Písmo. Koneckonců ženy nebudou řádně rozumět tomu, jak nejlépe milovat své muže a děti a jak poslouchat své muže, pokud nebudou vyzbrojeny celým úradkem Božím. Podobné příkazy vyskytující se v dalších místech Písma staví Pavel na pochopení biblického učení o Boží autoritě (1K 11,3), o řádu stvoření (1K 11,7–9), o dějinách spasení (1Tm 2,13–14) nebo na samotném evangeliu (Ef 5,22–33).

Pavel také výslovně povzbuzuje zralé ženy, aby vyučovaly o věcech, které nejsou zaměřeny výhradně na biblické ženství. Mužům i ženám je přikázáno, aby byli „rozvážní“ (1Tm 3,2), „čistí“ (1Tm 5,22) a „laskaví“ (Ef 4,32). V širším slova smyslu mají zralé ženy „učit, co je dobré“, aby nevěřící netupili „Boží slovo“ obecně.

4. Pavel neurčuje konkrétně, jak mají církve tuto službu vykonávat

Záleží jen na vašem sboru, jak budete podporovat ženy při vyučování žen. Pavel nám nepřikazuje, abychom zaměstnávali vedoucího služby pro ženy, i když

by to mohlo být dobré řešení pro váš sbor. Pavel neříká, že máte ve sboru vést čtvrtletní setkávání žen, i když by to mohlo být pro vás dobré řešení. Pavel neříká, aby váš sbor uspořádal stáž pro vedoucí ženy, i když by to mohlo být dobré řešení.

Záleží jen na vašem sboru, jak se rozhodnete naplňovat 2. kapitolu Tita. Ženy vyučující ženy jsou „základem“, způsobilým, jakým tento příkaz naplníte, je „formou“. Použijte jakékoliv mechanismy a metody, které máte k dispozici, abyste podpořili vyučování žen. Učte o tom z kazatelny, podporujte to v osobních učednických vztazích, požádejte zralé ženy ve svém sboru, aby se té službě ujal. Vytvořte ve svém církevním kalendáři více příležitostí k setkávání a vyučování žen.

Titus 2 požaduje, aby si sbory cenily žen, které vyučují ženy, nediktuje konkrétní program. Vzhledem k tomu, co vidíme na jiných místech Písma, bych si dovolil tvrdit, že vyučovací vztahy mezi ženami pravděpodobně fungují nejlépe, pokud se vyvíjejí přirozeně a jsou prostě součástí každodenního života sboru. Žádný program nemůže nahradit přirozené prostředí, v němž ženy vychovávají ženy. Pastoři by se měli zaměřit nikoli na budování určitých programů, ale na vytváření příležitostí v přirozeném prostředí. Vyzbrojte ženy – zejména při své týdenní kazatelské službě –, aby ve svém každodenním životě věrně naplňovaly Titovi 2.

Nakonec by měl každý sbor usilovat o naplnění tohoto příkazu podle vlastního vzoru vedení služby. Neexistuje řešení, které by vyhovovalo každému sboru. Pokud ale církev nepodporuje biblické vyučování žen ženami, pak nesplňuje biblická měřítka pro zdravou církev. Jestliže vám záleží na tom, aby byla vaše církev biblická, vyzbrojte zralé ženy, aby mohly vyučovat ostatní ženy, a povzbuzujte ty, které tak už činí.

Přeložila Iva Suchá z www.9marks.org

VÉST DRUHÉ ZNAMENÁ STÁT SE UČEDNÍKEM

Mark Dever

Konání duchovního dobra

Činění učedníků je záměrné konání duchovního dobra někomu s cílem, aby se více podobal Kristu. Učednictví je termín, který používám k popisu našeho vlastního následování Krista. Činění učedníků je jeho podmnožinou a spočívá v pomoci někomu jinému následovat Krista. Křesťanský život je životem učedníka a zároveň životem činění učedníků. Ano, ke křesťanství patří vydat se na méně frekventovanou cestu a poslouchat jiného Pána. Přesto není křesťanství pro samotáře nebo individualisty. Lidé, kteří

se k němu hlásí, putují společně po úzké cestě, jež vede k životu. Musíte následovat a musíte vést. Musíte být milováni a musíte milovat. A nejlépe projevujeme lásku k druhým, když jim pomáháme následovat Ježíše po cestě života.

Cháпали jste tímto způsobem křesťanství a co znamená být křesťanem?

Kdo je to učedník?

Dříve než můžeme učit druhé, musíme se stát sami učedníky.

Musíme si být jistí, že skutečně následujeme Krista. Kdo je to učedník? Učedník je následovník. Můžete se jím stát, když budete na dálku následovat něčí učení. Někdo by třeba mohl říci, že následuje učení a příklad Gándhího. Být Kristovým učedníkem znamená přinejmenším totéž. Ježíšův učedník kráčí v Ježíšových stopách, jedná podle toho, co Ježíš učil a žil. Znamená to však ještě mnohem víc. Následovat Ježíše především znamená, že jste s ním navázali osobní, spásný vztah. Jste „spojeni s Kristem“, jak říká Bible (Fp 2,1 NIV). Byli jste spojeni prostřednictvím nové smlouvy prolitím jeho krve. Skrze Kristovu smrt a vzkříšení se veškerá vaše vina za hřích stává jeho a veškerá jeho spravedlnost se stává vaší.

Jinými slovy, být Kristovým učedníkem nezačíná tím, že něco děláme. Začíná tím, že něco udělal Kristus. Ježíš je dobrý pastýř, který položil svůj život za ovce (J 10,11). Miloval církev, a proto se za ni obětoval (Ef 5,25). Zaplatil náš

dluh, ne svůj vlastní, a pak nás spojil se sebou samým jakožto svůj svatý lid.

Víte, že Bůh je dobrý a stvořil nás jako dobré. Každý z nás však zhrěšil, když se odvrátil od Boha a jeho dobrého zákona. A protože Bůh je dobrý a spravedlivý, potrestá náš hřích. Dobrá zpráva křesťanství však spočívá v tom, že Ježíš žil dokonalým životem, jakým jsme měli žít my, a pak zemřel smrtí, jakou bychom měli zemřít my. Nabídl sám sebe jako náhradu a obět za každého, kdo bude činit pokání ze svého hříchu a svou důvěru vloží jediné na něj. To Ježíš nazval novou smlouvou zpečetěnou jeho krví.

Křesťanské učednictví tedy začíná právě zde, přijetím Ježíšova bezplatného daru: milosti, milosrdenství, vztahu s Bohem a příslibu věčného života.

Jak můžeme jeho dar přijmout a spojit se s Kristem? Prostřednictvím víry! Odvracíme se od svých hříchů, následujeme ho a důvěřujeme mu jako Spasiteli a Pánu. Jednou se Ježíš obrátil k zástupu a řekl: „Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“ (Mk 8,34).

Naše učednictví vůči Kristu začíná, když uslyšíme dvě důležitá slova a poslechneme je: „Následuj mě.“

Příteli, pokud se chceš stát křesťanem, bez ohledu na to, co tvrdí jakýkoli jiný učitel, kterého jsi kdy slyšel, poslouvej Ježíše. On říká, že být křesťanem znamená zapřít sám sebe, vzít svůj kříž a následovat ho. Základní odpovědí na Boží radikální lásku k nám je, abychom ho radikálně milovali.

Skutečná víra plodí učednictví

Být křesťanem znamená být učedníkem. Neexistují křesťané, kteří by nebyli učedníky. A být Ježíšovým učedníkem znamená následovat Ježíše. Neexistují Ježíšovi učedníci, kteří Ježíše nenásledují. Zaškrtnutí políčka v průzkumu veřejného mínění, upřímné označení sebe samého náboženstvím svých rodičů nebo upřednostňování křesťanství před jinými náboženstvími – nic z toho z vás nedělá křesťana. Křesťané jsou lidé, kteří skutečně věří v Krista a dávají to najevo, když své naděje, obavy a životy zcela opírají o něj. Následují ho všude, kam je vede. Vy už neurčujete program svého života, dělá to Ježíš Kristus. Nyní patříte jemu. „Nepatříte sami sobě,“ říká Pavel, „bylo za vás zapláceno výkupné“ (1K 6,19–20). Ježíš není jen náš Spasitel – je náš Pán.

Pavel to vysvětluje následovně: „A za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal“ (2K 5,15). Co to znamená zemřít sobě a žít pro něj? Don Carson řekl: „Zemřít sobě znamená považovat za lepší zemřít než být chtivý; považovat za lepší zemřít než lhát; považovat za lepší zemřít než ... [jmenujte hřích].“ Křesťanský život je život učedníka. Začíná tím, že se stanete Kristovým učedníkem.

Tento článek je převzat z knihy „Discipling: How to Help Others Follow Jesus“ od Marka Devera.

Mark Dever (PhD, Cambridge University) je senior pastor baptistické církve Capitol Hill ve Washingtonu a prezident společnosti 9Marks (9Marks.org). Česky od autora vyšlo: *Co je zdravá církev* (Poutníková četba, 2018)

POVZBUZENÍ PRO PASTORY, ČÁST 1

Ed Moore

*Zápis konference
„Společně za evangelium“*

Avšak ty buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě. (2Tm 4,5)

Verš z 2. listu Timoteovi 4,5 uzavírá Pavel rozkazem: „Věnuj se své službě.“ Jak Pavlem zapsaný příkaz naznačuje, mohou kazatelé ztratit odvahu pokračovat ve službě. Tuto skutečnost mohou potvrdit mnozí z vás. Můžete dosvědčit, že jde o smutnou a ponurou realitu zmatku, bez naděje na úlevu v srdci. Někteří z vás se právě nyní nacházíte v podobně zoufalé situaci. A nepotřebujete, aby někdo analyzoval, proč a jak k ní došlo. Sami nejlépe znáte příčinu. Dnes potřebujete

slyšet povzbuzení, a tím jsou slova apoštola Pavla ve 2. Timoteovi 4,5, která zní: „Věnujte se své službě.“

Nacházíme se v Římě. Pavel je ve vězení. Vedený inspirací Ducha svatého se chystá zapsat velkými písmeny na list pergamenu poslední kapitulu poslední knihy, kterou kdy napíše. Brzy má být odsouzen, přesto se jeho myšlenky točí kolem povzbuzení. Příjemcem listu má být mladý Timoteus, který slouží v Efezu, asi 1900 km daleko. Timoteus má před sebou dlouhou cestu. Čas apoštola Pavla se krátí. Šestý verš poslední kapitoly zdůrazňuje závažnost příkazu pátého verše. Dovolte mi, abych uvedl oba verše najednou: „Avšak ty buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě. Neboť já již budu obětován, přišel čas mého odchodu.“ Jinými slovy, vím, že budu zavražděn a jsem připraven. Čas se krátí, a proto v 9. verši vyzývá Timotea slovy: „Pospěš si, abys přišel za mnou co nejdřív.“ Jinými slovy: „Ve světle mého brzkého odchodu, protože já končím svou službu, ty se věnuj své službě.“ Tolik ke kontextu.

Prosím, modlete se se mnou:

Laskavý a milující nebeský Otče, děkuji za tvoji církev, která je sloup a opora pravdy. Děkuji ti, Pane, za tvůj velkolepý plán, že jsi povolal muže pomíjivé, padlé, křehké a hříšné, aby pásli tvé stádo. Otče v nebi, prosím připomeň pastorem nejen vážnost, ale i privilegium tohoto poslání. Otče, způsob, aby byl každý z nás hluboce usvědčen a přiveden

k trvalému pokání v oblastech, kde jsme zhřešili. Otče, pomoz nám v tuto hodinu, abychom byli povzbuzeni Pánem církvě, Ježíšem Kristem. Pane, prosím, zmocni nás radostí tvého svatého Ducha a vlož do nás odhodlání být vydáni a připraveni jakožto tvoje nevěsta. Pane, za sebe se modlím, abys mě naplnil svým Duchem a uschoptil mě, abych mluvil srozumitelně a jednoduše. Pane, dovol mi, abych promluvil s přesvědčením a soucitem vůči spolumužníkům pastorům a jejich drahým manželkám. Pane, především se modlím za tvoji slávu. Prosím, zaplav srdce svých služebníků povzbuzením. Modlím se ve jménu našeho Krále a našeho Přítele Ježíše Krista. Amen.

Věnuj se

Stejně řecké slovo použité na jiných místech bývá přeloženo jako „dokonat“ nebo „dovést až do konce“. Zvažte, jak úplný a komplexní je význam tohoto slova, když je použito na jiných místech v Písmu. Například v Septuagintě používá David tento výraz v Žalmu 16,11: „Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neuskonalé blaho.“ Rozsah jeho plnosti je nepochopitelný. Stejně slovo použil Lukáš v evangeliu v kapitole 9,31: „... mluvili o cestě, kterou měl dokonat v Jeruzalémě.“ Každý křesťan jistě souhlasí, že to, čeho Ježíš dosáhl v Jeruzalémě, bylo dostatečné. Moje věčná budoucnost závisí na dokonaném díle Pána Ježíše Krista.

Stejně slovo používá Matouš, aby přesvědčil čtenáře, že Ježíš je Mesiáš. Opakovaně se dívá na Ježíše – musí to být Mesiáš. A víme to proto, že se naplnily prorocké předpovědi. Dokonce i sám Ježíš používá ono slovo: „Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi svěřil“ (J 17,4). „Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo“ (J 4,34). A nakonec nejvýznamnější využití uvedeného slova v celé Bibli slyšíme od samotného Ježíše: „Dokonáno jest.“ Vidíte, že od svého narození v Betlémě až po své utrpení měl Ježíš podrobný ověřovací seznam úkolů, které mu Otec svěřil. Vše se odehrálo podle Otcova plánu a bylo dokončeno.

K čemu nás tedy tato tři slova vybízejí? Než odpovím, věřím, že nám bude k užitku, když připomenu jednu základní pravdu. Ježíš se věnoval službě s plným nasazením a své poslání splnil dokonale. Proto vám budu opakovaně připomínat, že se máme své službě věnovat s plným nasazením. Evangelium má prvořadý význam. Skutečnost, že Kristus zemřel za všechny naše hříchy, kterou jsme sami na sobě zakusili, nám umožňuje věnovat se službě. Věnujte tedy pozornost evangeliu, můžeme z něj čerpat povzbuzení a velké potěšení. Byli jsme s ním spojeni a on je stále živ a přimlouvá se za nás u Otce.

Takže pokud přemýšlíte o své službě, soustřeďte svou pozornost na jeho službu. Upřete svůj zrak na Ježíše a ani nemrkejte. Tím nemyslím jen, že k němu máte vzhlížet jako k následování hodnému

příkladu a učit se chodit tak, jako chodil on. Obnáší to mnohem více. Jediné, co vám mohu doporučit, je: Buďte zakořenění a zakotvení v evangeliu, protože služba pastora vychází ze skutečnosti, že Kristus bezchybně dokonal své dílo, aby nás zachránil. Totéž evangelium zachrání naše posluchače. Evangelium nám bylo svěřeno, abychom ho hlásali a připomínali. Pro některé může být taková rada zjednodušením situace, v níž se právě nachází. Může to znít stejně zbytečně jako povinné instrukce letušek, které nám předvedou, jak si máme zapnout bezpečnostní pásy. Podle zákona to letušky musí udělat, i když tomu nikdo nevěnuje pozornost. Kdo opravdu neví, jak používat pásy? Když k vám promlouvám na konferenci „Společně za evangelium“, jsem v podobné situaci. Mám povinnost mluvit o evangeliu, ale ujišťuji vás, že jde o mnohem víc než jen o úvodní zmínku. Jako kazatel nemohu a nesmím nikdy předpokládat, že evangelium je to, na co posluchači právě myslí. Obzvláště pokud jsou ustaraní a utrpení, když si přicházejí pro povzbuzení a chtějí tak trochu zapomenut na každodenní starosti. Pokud se budu zaobírat věcmi, které se mi nedaří, odvrátím svoji pozornost od toho, čemu se mám věnovat a přestanu být zaměřen na Krista ukřižovaného. Zamyslete se nad slovy velkého puritánského teologa 20. století Mika Tysona, který řekl: „Každý má plán, dokud nedostane přímý zásah na bradu.“ Znechucení, pesimističtí a neradostní kazatelé ztratí půdu pod nohama,

když dostanou ránu na bradu. Ztratíte rovnováhu a než si uvědomíte, co se stalo, přestanete být zaměřeni na Krista ukřižovaného. Upřete své oči na Ježíše. Kříž je místo, kde hledat pastorační povzbuzení. Bez evangelia by jakékoli povzbuzení nebylo ničím jiným než křesťanským motivačním proslovem.

Pokud jste skutečně skleslí a bezradní, toužíte, aby byla vaše duše povzbuzena, musíte přilnout vírou k Pánu Ježíši Kristu. Jen s ním můžete prožívat potěšení z nevyčerpatelné pestrosti způsobů a cest, kterými musel jít, aby dokončil své poslání a dílo. Dovolte, abych vám z Písma ukázal, jak nerozlučné je pouto mezi evangeliem a povzbuzením. Nejlepší doporučení v celé Bibli týkající se povzbuzení, najdeme v 1. Tesalonickým 5,11:

Proto se navzájem povzbuzujte a buďte jeden druhému oporou, jak to již činíte.

Proč právě zde Pavel začíná slovem „proto“? Povzbuzení totiž nepřichází samo od sebe. Evangelium je jeho hnacím motorem. V předchozích dvou verších čteme:

Vždyť Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista. On zemřel za nás, abychom my, ať živí či mrtví, žili spolu s ním. (1Te 5,9–10)

To je evangelium. Ježíš Kristus za nás zemřel, takže ať už bdíme, nebo spíme, žijeme s ním a na ničem dalším nezáleží. Nezáleží na okolnostech, jsou nepodstatné. Důležité je, že Kristus zemřel za naše hříchy. Nyní tedy, na tomto základě, povzbuzujte a budujte se

navzájem. Pro některé z vás to je dnes vše, co jste potřebovali slyšet.

Pro vás všechny, pokud by vám chtěl Duch svatý dopřát nezkreslený pohled na svěřenou službu Pánu, vaše sklíčenost by se rozplynula. Nyní zaměřme pozornost na slovo „věnujte se“. Dovolte mi, abych nejdříve rozptýlil tři mýty o tom, co znamená „věnovat se“.

Mýtus číslo jedna

Říká se, že věnovat se službě vyžaduje dlouhý život. Dovolte mi, abych vám poskytl krátký seznam Božích služebníků, kteří běželi poměrně rychlý závod. Robert Murray McCheyne se dožil 29 let, David Brainerd zemřel ve věku 29 let (*Deník Davida Brainerda*, PČ), Jim Elliot 28, Keith Green 48 a lady Jane Greyová byla královnou jen devět dnů. Z trůnu ji sesadila Krvavá Marie. Lady Jane zemřela ve věku 16 let (*Lady Jane Grey*, PČ). Než zemřela, nechala následující odkaz: „Očekávám, že nebudu zachráněna žádným jiným prostředkem než skrze milosrdenství a Boží krev jeho jediného Syna Ježíše Krista.“ I ti, kteří prožili krátký život, zanechali důležitý odkaz.

Mýtus číslo dvě

Věnovat se službě znamená, že pastor musí zůstat v jednom sboru co nejdéle, aby mohl dokončit svou službu. To jsem si přál i já osobně. Přál bych si, aby každý pastor vytrval na místě co nejdéle, ale nikde bych v Bibli nenašel kapitolu a verš, který by moje přání podpořil.

Přesto obdivuji muže jako George Truett a W. Criswell. Tito dva muži sloužili po sobě jako pastoři a kazatelé v Prvním baptistickém sboru v Dallasu v Texasu celé století. Povzbuzují mladé kandidáty, kteří nám pomáhají zakládat nové sbory, aby si, než přijdou, sbalili své věci do rakve. Jinými slovy, přijďte s tím, že už neodejdete. Mottem je, že můžete odejít, kdykoli se vám zlíbí, ale nikdy nemůžete službu opustit. Nic takového v Bibli nenajdete, ale jak už jsem řekl, moje preference nejsou vždy v souladu s Boží vůlí. Někdy vám určí, že se musíte přesunout na jiné místo. Apoštol Pavel často měnil působiště. Priscilla, a dokonce i Timoteus se přestěhovali. Chci zdůraznit, že se nemusíte cítit provinile ani že porušujete příkaz věnovat se službě, když vás Bůh zavolá na jiné místo.

Mýtus číslo tři

Věnovat se službě s sebou přináší očekávání, že musíte nést během svého funkčního období číselně vyjádřitelné ovoce, abyste mohli považovat svůj úkol za dokončený. Možná právě to je jeden z důvodů, proč se v současné době cítíte zcela na dně – svým fyzickým zrakem totiž vidíte jen malý nebo žádný růst. Možná se dokonce váš sbor během doby vašeho působení zmenšil. Ze srdce bych vám přál, aby vaše počty vykazovaly růst. Toužím, aby byly jeho sbory plné, ale to, že vaše církve v současné době nevykazuje početní růst, ještě neznamená, že se plně nevěnujete službě. Pokud je počet návštěvníků a členů na vzestupu, je

přirozené, že můžete cítit určité uspokojení, že děláte něco dobře. Málokdo si něco takového otevřeně přizná, ale každý o tom přemýšlí. Když sborová účast roste, cítíme se docela dobře. Dobře tomu rozumím. Jsem povzbuzen, když sbor roste, ale když účast klesá, začínám být sklíčený. Drazí bratři, pochybuji o tom, že by mi někdo z vás uvěřil, kdybych prohlásil, že účast nemá vliv na vaši mysl a výkon, ať už v pozitivním, nebo negativním smyslu.

Rád bych se obrátil na vás, kteří jste pastory malých sborů. Buďme realisté. Je rozdíl, když mluvíte k prázdným židlím nebo když kázete živým posluchačům. Ovlivňuje to, jak službu prožíváte a jak se cítíte. Vy, kteří sloužíte v malých sborech, kde je většina míst v lavicích prázdná, nikdy nepočítejte přítomné, když stojíte za kazatelnou. Až dokončíte své kázání, budete mít dost času na počítání. Jinými slovy, nedovolte těm, kteří nepřišli, aby vás demotivovali, ale o to více se věnujte a služte těm, kteří jsou přítomni. Můj syn Parker se právě stal pastorem sboru Cleveland Road Baptist v Athens v Georgii. Mají asi 150 členů. Přál bych si, aby jemu svěřený sbor rostl, aby jich časem bylo víc. Modlím se za to, ale svému synovi říkám: „Tvrdě pracuj, ať už je vás 15 nebo 1 500, nebo dokonce 15 000. Neumdlévej, nevzdávej se, ale dělej vše s co největším nasazením. Vylej své srdce pokaždé, když budeš stát za kazatelnou.“ (Ale mezi námi, zázrak zázraků a div divů je, že vůbec někdo přijde, aby poslouchal naše kázání.)

Takže, pánové, buďte vděční za ty, kteří přicházejí, promlouvejte a oživujte je Božím slovem a ať vám nezkaží radost ti, kteří tam nejsou. Možná vás Bůh nepovolal, abyste zažili numerický růst. Možná je vaším úkolem připravit sbor pro dalšího pastora a kdo ví, možná je vaším úkolem jen vyčistit nepořádek po těch, kteří vedli sbor před vámi. Mnozí z vás přesně ví, o čem zde mluvím. Krátce poté, co vyložíte v novém působišti ze stěhovacího auta svou domácnost a vybalíte všechny krabice, přijde hodina pravdy. Můžete objevit lenost, zbabělost a zanedbané věci za strany předchozího pastora. Co bylo zameteno pod koberec, najednou máte na stole. To platí i obráceně. Pokud byl váš předchůdce pilný a věrný, sklízíte žně jeho práce dodnes.

U nás, v North Shore baptistickém sboru, působil James King ze Skotska. Byl zde pastorem od roku 1939 do roku 1976. Ten chlap byl jako tažné zvíře. Kázal pětkrát týdně, vedl nedělní školu, nedělní dopolední a večerní bohoslužbu a pak další večerní bohoslužbu v neděli, ve středu večer ... prošel pěti různými biblickými knihami. Ti, kteří ho slyšeli kázat, nepoznali žádný rozdíl, ať už sloužil při jakékoli příležitosti – všechna jeho kázání byla vynikající. Nikdy jsem se s ním nesetkal a neslyšel jsem žádné z jeho kázání, ale když jsem v roce 1992 nastoupil do sboru, okamžitě jsem cítil, že jeho věrnost vybuchovala sbor, který miluje a rád přijímá evangelium.

Bratři, věnujte se věrně své službě. To, co po sobě zanecháte, poslouží dalšímu

pastorovi. Máte před sebou montážní linku, je to štafetový závod. Nenechte se zaslepit tím, že budete sledovat počet spasených, obrácených a pokřtěných. Nedovolte nikomu, aby hodnotil úspěch nebo neúspěch vaší služby podle statistik. Možná, jen možná, je vaším úkolem odklidit trosky, aby mohl další pastor budovat svobodně a s radostí. Pokud se vám to podaří, bude další pastor opravdu výkonný a spokojený. Pokud tak neučiníte, bude při posledním soudu svědčit proti vám, že jste svou službu zanedbal. Pak doufejme, že ten, kdo přijde po vás, mluvím o nástupci, který bude jednoho dne stát za vaší kazatelnou, která je vám v současné době propůjčena, bude nadanější a bude mít více elánu než vy. Doufejme, že bude sloužit s radostí a plným nasazením.

Rád bych vám odhalil celou pravdu: jako pracoval Jan Křtitel tvrdě a usilovně na přípravě příchodu Mesiáše, musíte i vy usilovně připravovat církve na jeho druhý příchod. Nezapomeňte, že „splnění“ není definováno počtem lidí, kteří uslyší vaše kázání:

Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst; a tak nic neznamená ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst.
(1K 3,6–7)

Pošlete odkaz na elektronickou verzi *Zápasu o duši* svým přátelům...

3 DŮVODY, PROČ NEDĚLE NENÍ KŘESŤAN- SKÁ SOBOTA

Stephen Wellum

Po staletí byla církev rozdělena otázkou, zda dále dodržovat sobotu či zda by měla být neděle, den Páně, chápána jako křesťanská sobota. Jde o složitou debatu zejména proto, že je třeba se zamýšlet nad vztahem mezi všemi biblickými smlouvami napříč celým kánonem.

Všichni křesťané se shodují, že smlouvy jsou ústředním bodem příběhu Bible, přesto se lišíme v porozumění, jakým způsobem spolu souvisejí.

Nejde o novou debatu. V rané církvi zápasili apoštolové s určením dosahu Kristova díla (Sk 10–11; Ř 9–11; Ef 2,11–22; Ef 3,1–13), zvláště pokud šlo o omyly judaistů (Sk 15; Ga 3–4). Dnes pokračujeme v neshodách ohledně novosti toho, čeho dosáhl Kristus, naplnění starozákonních zaslíbení v Kristu a aplikace příkazu dodržování soboty na Boží lid nové smlouvy.

Ti, kdo věří, že dodržování soboty stále trvá, obvykle argumentují třemi body: (1) sobota je nařízení stvoření, a platí tedy pro všechny lidi všech dob; (2) sobota se opakuje v Desateru („morální“ zákon) staré smlouvy (na rozdíl

od „občanských“ a „obřadních“ zákonů), což znamená, že příkaz trvá, dokud se Kristus nevrátí; (3) příkaz soboty se sice týká každého věku, posunul se však ze soboty na neděli.

Ti, kteří tvrdí (stejně jako já), že sobota je *naplněna* v Kristu, argumentují třemi opačnými body.

1. Sobota není nařízení stvoření

Smlouva o stvoření s Adamem je nejen podkladem pro všechny následující smlouvy, ale také stanovuje pravdy, které prostřednictvím postupu smluv dosahují svého naplnění v Kristu a v nové smlouvě. Jednou z těchto pravd je Boží odpočinek sedmý den, vrchol týdne stvoření (Gn 2,1–3), kterým Bůh ustanovuje vzor práce a odpočinku. Všimněte si však, že tento den se nenazývá „sobotou“, ani zde není žádné prohlášení ve smyslu, že by ji Adam a Eva měli dodržovat, jak je běžné pro Boží nařízení, a že neexistuje žádný popis typu „ráno a večer“, jako u předchozích šesti dnů. Proč je to důležité?

Z hlediska textu i kánonu je nejlepší interpretovat Boží „odpočinek“ jako jeho vstup do smluvního potěšení se svým stvořením a v Adamovi s námi. Tento důraz je vyzdvižen později v Exodu 31,17, kde se říká, že Bůh „odpočinul a oddechl si“, v čemž je zahrnuto sdělení, že když se Bůh podíval na své dílo, našel v něm potěšení. Odpočinutím Bůh ustanovil stav, který je pozeňnaný, a pozval lidi, aby do něho vstoupili. Adam, stvořený k obrazu Božím, si měl podmanit

zemi a odpočívát stejně, jako odpočíval Bůh. Tímto způsobem je eschatologie zabudována do původního stvoření (1K 15,45–46). Trojjediný Bůh nás stvořil pro sebe a naším hlavním určením je být s ním ve smluvním vztahu a jako Boží místopřizvatel s ním vládnout nad slavným stvořením. Adam – naše hlava smlouvy – ovšem tragicky neposlechl Boha a přivedl na svět hřích a smrt (Gn 2,15–17; Gn 3,1–19; Ř 5,12–21). Adam nebyl schopen podmanit si zemi, a tak se mu nepodařilo vstoupit do Božího odpočinku. Naštěstí však Bůh slíbil, že obnoví „odpočinek“, a zajistil Vykupitele (Gn 3,15), který přijde v roli posledního Adama a splní vše, čeho se prvnímu Adamovi nepodařilo dosáhnout (Žd 2,5–18). Jak smlouvy postupují, je smluvní „odpočinek“ obnoven, ovšem způsobem, který vyhlíží jeho konečné naplnění v Kristově díle a uzavření smluvního vztahu s jeho lidem (Ef 5,32).

2. Sobota byla poprvé dána pod starou (mojžíšovskou) smlouvou

Příkaz soboty byl poprvé dán Izraeli, nikoli patriarchům. To znovu potvrzuje, že se nejedná o nařízení dané při stvoření (Ex 20,8–11; Dt 5,12–15). Podle staré smlouvy je sobota znamením smlouvy (Ex 31,12–17), tímtéž co duha pro noemovskou smlouvu (Gn 9,12–17) a obřízka pro tu abrahamovskou (Gn 17,9–14). Když Bůh mocným exodem vykoupil Izrael, dal národu sobotu (Ex 16,21–26). Bůh požaduje od Izraele naprostou lásku a oddanost.

Dodržováním soboty by Izrael zakusil fyzický odpočinek, a navíc prokázal Bohu svou věrnost. A naopak, nedodržování soboty mělo za následek trest za veškerý hřích, smrt (Ex 31,14), protože nedali Bohu, co mu právem náleží (Gn 2,15–17; Ř 6,23).

To však nebyl jediný účel soboty. Sobota zároveň učila, odhalovala a předpovídala něco většího. Vlastně jsou pro sobotu uvedeny dva důvody. V první řadě se ohlíží zpět k Božímu odpočinku ve stvoření, což Izraeli připomíná, že je ve smluvním vztahu s Bohem (Ex 20,11) a že i přes vstup hříchu do světa Bůh obnovuje ustanovením nového stvoření to, co bylo ve stvoření ztraceno (Gn 3,15; Žd 3,7–4,11). Za druhé se sobota také ohlíží zpět k Božímu dílu *vykoupení* (Dt 5,12–15), které se stává vzorem či typem většího vykoupení, které má přijít v Kristu (Iz 11,1–16; 40,1–5; 49,1–55,13). Stará smlouva včetně soboty tedy různými způsoby znázorňovala a ukazovala na příchodu úžasnějšího „odpočinku“.

Proč se tedy sobota objevuje v Desateru Božích přikázání? Je to totiž znamení staré smlouvy (Ex 31,12–17). Neplatí ale snad pro nás dodnes jako Boží věčný morální zákon? Odpovídám ne ze tří důvodů. Zaprvé Písmo pohlíží na starou smlouvu jako na díl daný Izraeli, který sehrál konkrétní roli v Božím plánu a který je, *jako i celá smlouva*, naplněn v Kristu (1K 9,21; Ga 5,3; Žd 7,11–12; Jk 2,8–13). Zadruhé Písmo učí, že podle Božího plánu byla celá stará smlou-

va dočasná (Ř 10,4; Ga 3,15–4,7). Za třetí Písmo učí, že křesťané již nejsou „pod zákonem“ ve smyslu smlouvy, protože nyní jsme pod novou smlouvou (Ř 6,14–15; 1K 9,20–21; Ga 4,4–5; 5,13–18). Přesto je pro nás Mojžíšův zákon spolu se sobotním příkazem Písmem svatým (2Tm 3,15–17).

Při uplatňování Desatera se musíme nejprve zamyslet nad tím, jak ona příkázání fungovala ve staré smlouvě, a následně, jak se vztahují na nás ve světle Kristova naplnění. V nové smlouvě je bezpochyby zdůrazněno devět z deseti příkázání, protože odrážejí největší příkázání milovat Hospodina a bližního – něco, co je pravdou od chvíle, kdy nás Bůh stvořil, vůči němu samotnému i vůči nám navzájem. To ale neznamená, že pro nás Desatero jednoduše platí odděleně od jeho naplnění v Kristu. Co se týče konkrétně sobotního příkázání, je třeba jej nejprve postavit na jeho místo podle smlouvy a poté pozorovat, jak fungovalo nejen jako příkaz nebo znamení pro Izrael (což se na nás již nevztahuje), ale také jako typ slavnějšího spásného odpočinku nabízeného v Kristu (což se na nás určitě vztahuje!). V tomto smyslu křesťané „dodržují“ sobotu vstupem do odpočinku, který sobota znázorňuje a předpovídá – spásného odpočinku v Kristu.

3. Sobota je naplněna v Kristu a v nové smlouvě

V Novém zákoně se nám to dále potvrzuje. V evangeliích Ježíš ustanovuje

království, ratifikuje novou smlouvu a naplňuje v sobě vše, co sobota symbolizovala a na co ukazovala (spolu se všemi typologickými vzory Starého zákona). Ježíš nás jakožto ústřední postava v historii vykoupení (Mt 11,13) zve, abychom v něm našli svůj „odpočinek/spásu“ (Mt 11,28–30; J 5,1–30). Náš Pán v mnoha ohledech přepracovává sobotní příkaz – nyní ale ve smyslu jeho naplnění v něm. Proč? Protože je Boží Syn, který se stal tělem (J 1,14–18), pánem slávy a ano, pánem nad sobotou (Mt 12,1–13). V Kristu, posledním Adamovi, je nyní jeho dílo dokončeno díky tomu, že byl pro nás poslušný smlouvě. V něm konečně přišlo spasení a Boží prvotní odpočinek je tak uskutečněn mnohem velkolepějším způsobem – v ustanovení nového stvoření skrze Kristův život, smrt a vzkříšení (Žd 2,5–18; srov. 2K 5,17).

Jakmile je ustanoven Boží lid nové smlouvy, je těžké najít v Novém zákoně jakékoliv opětovné zmínění příkazu soboty (Ř 14,5–6; Ko 2,16–17) nebo zmínku o hříchu porušení soboty. Ve skutečnosti není na Jeruzalémském koncilu jediná zmínka o dodržování soboty nebo o jejím přenesení (Sk 15,22–29). Asi největší důkaz o jejím zrušení se nachází v knize Židům, která podává rozsáhlejší debatu na téma odpočinku/soboty (Žd 3,7–4,11). Autor používá Žalm 95, aby podpořil tvrzení, že Starý zákon vyhlížel skvělejší odpočinek, kterého byl sice obrazem, ale nikdy jej neuvedl ve skutečnost. Dokonce ani Jozue, který

zavedl Izrael do země „odpočinku“, jim nikdy neposkytl konečný „odpočinek“ (Žd 4,8; srov. Joz 21,43). Není pochyb, že pro Izraelity byla země odpočinku důležitá, nebyl to ale odpočinek plného stvoření podle Genesis 2,2.

Jak se Boží plán skrze smlouvy odkrývá, Boží odpočinek ve stvoření – ztracený v pádu a do určité míry obnovený ve Starém zákoně – nadále vyhlížel ten budoucí den („sobotní odpočinek“), který nyní přišel v Kristu. Plnost spásného odpočinku je ovšem bezpochyby teprve budoucností (Žd 13,14), která nastane, až se Pán Ježíš vrátí a dovrší své započaté dílo. Přesto už teď, tak jako jsme už „došli“ na horu Sion, do nebeského Jeruzaléma (Žd 12,22), můžeme vstoupit do svého spásného odpočinku, jenž je znázorněn sobotou (Žd 4,3,9–11).

My křesťané tedy dodržujeme sobotní příkaz tím, že ustáváme v činění skutků, vkládáme svou důvěru v Krista a začínáme žít v tom, co znamená být jeho lidem nové smlouvy, zatímco očekáváme Pánův slavný návrat.

Jak je to se dnem Páně?

Znamená to, že v nové smlouvě není vyčleněn žádný den pro bohoslužbu? Ne. V Novém zákoně existuje spousta důkazů, že první den v týdnu, neděle vzkříšení, je chápán jako den Páně (Sk 20,7; 1K 16,2; Zj 1,10). Ve skutečnosti dochází ke vzkříšení osmý den, v den, kdy začíná nové stvoření, v den, kdy je později

o Letnicích vylit Duch. V tento den se církev schází k bohoslužbě. Ten samý autor, který křesťany nabádá, aby se přesvědčili, že skutečně vstoupili do reality nové smlouvy (Žd 3,7–4,11), jim také přikazuje shromažďovat se jako církev (Žd 10,25). Proč je pro nás den Páně závazný? Protože se řídí vzorem Nového zákona, kdy se církev shromažďují k oslavě vzkříšeného Pána.

Na den Páně bychom ale neměli pohlížet jako na křesťanskou sobotu. Podle staré smlouvy měla sobota pro Izrael zvláštní význam. Pod novou smlouvou je však den Páně vyjádřením toho, na co ukazovala sobota – jde o skvělejší spásný odpočinek, který nyní přichází v Kristu. V Novém zákoně neexistují pro tento den žádné zvláštní směrnic, kromě toho, že je Boží lid nabádán, aby se shromažďoval. Dokonce v závislosti na tom, kde ve světě žijeme, mohou být křesťané nuceni v neděli pracovat. (Ne každé zemi je dopřán ten luxus v neděli nepracovat, který je běžný v mnoha západních zemích.) Přesto, ať už žijeme kdekoliv, mají se křesťané shromažďovat k uctívání trojjediného Boha v den Páně na důkaz toho, že jsme součástí nového stvoření v Kristu a toužíme po plnosti spásného odpočinku v novém nebi a na nové zemi.

Do té doby se shromažďujeme jako Boží lid, abychom uctívali, adorovali a volali s církví všech věků: „Přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20).

*Překlad Alžběta Turková
www.thegospelcoalition.org*

TOUHA ODEJÍT

Stephen Rees

Kontroluji přijaté e-maily. Obvyklá směs nevyžádané pošty, reklamy, připomenutí atd. Mažu, aniž bych je otevřel. Najednou narazím na e-mail, o kterém vím, že ho musím přečíst. A musím ho přečíst znovu a ještě jednou.

Je od přítele, kterého jsem několik let neviděl, protože žije v zahraničí. Píše mi, aby mi sdělil, že jeho manželka zemřela po dlouhé nemoci ve věku padesáti tří let.

Greta byla pozoruhodná křesťanská žena oplývající prostou láskou ke Spasiteli a ochotou sloužit mu ať to stojí, co to stojí. Zanechává za sebou čtyři náctileté děti.

Maxův e-mail začínal následujícími slovy: „Posílám Ti radostnou, ale zároveň i smutnou zprávu.“ Smutnou? Ano, tomu se dá snadno věřit. Lepší slovo by snad bylo zdrcující. Ale radostnou? Hraje Max jenom duchovní divadlo a říká věci, o nichž si myslí, že by je křesťané chtěli slyšet?

Ne, myslím, že Max říká nezastřenou pravdu. S pomocí Ducha svatého se může radovat, že jeho milovaná manželka skončila svůj běh, že je konec jejímu utrpení a že má podíl na slávě Pána Ježíše. Dále v e-mailu říká, že odešla domů. A věří tomu. Věří, že tento svět je

pro věřící jen dočasnou zastávkou. Tento svět nikdy nebyl Gretin pravý domov. Ale nyní je doma, v domě svého Otce, šťastnější, než lze slovy vyjádřit. Max se za ni raduje.

Přesto zůstávám na pochybách. Když pročítám Maxův e-mail, přistihuji se, že přemítám, na co asi Greta v posledních měsících myslela.

Už je to šest let, kdy jí byla diagnostikována rakovina vaječníků a prodělala náročnou operaci. V tu dobu ona i Max nepochybovali o tom, co si přejí a za co se mají modlit. Modlili se a prosili i ostatní, aby se modlili za uzdravení. Chtěli, aby byla ušetřena a aby mohla na tomto světě žít ještě mnoho let. Změnilo se to, jak léta ubíhala a Greta musela přetrpět horší bolesti a větší únavu? Když byla v posledním stadiu nemoci, přála si stále, aby mohla zůstat se svou rodinou? Anebo říkala, stejně jako jsem slyšel říkat jiné věřící, „už jsem připravená, chci jít domů“. Možná budu mít jednoho dne takovou svobodu, že se Maxe zeptám, co v souvislosti s tím u Greta vnímal a co slyšel z jejich rtů.

Nedočkově vyhlíží odchod?

Pamatuji si, že jsem během života potkal křesťany, kteří se upřímně nemohli dočkat, až opustí tento svět a vstoupí do Otcova domu. Myšlenka na smrt v nich nevyvolávala strach. Doufali, že už brzy budou povoláni. V jejich případech to nemohlo přijít příliš brzy. Před mnoha lety jsem byl hluboce pohnut

a zasažen slovy, která měl ve svých poznámkách zapsaná mladý dvaadvacetiletý muž. Jim Elliot napsal: „Vezmi si můj život, můj Bože, protože ti patří. Nehledám dlouhý život, ale naplněný, jako ty, Pane Ježíši.“

A opět: „Otče, jestli mě necháš jet do Jižní Ameriky, abych s tebou pracoval a abych zemřel, modlím se, abys mi dovolil brzy odejít...“

A pak, o tři roky později: „Vím jen, že můj život se naplnil. Je čas zemřít, protože jsem měl vše, co mladý muž může mít, přinejmenším co tento mladý muž může mít. Jsem připraven setkat se s Ježíšem.“

Ale většina křesťanů, které znám, nepřemýšlí stejně. Byli bychom v šoku a vystrašení, kdybychom slyšeli, že nám zbývá jen několik dní nebo měsíců života, a ano, modlili bychom se, abychom byli ušetřeni a mohli žít ještě mnoho let. Protože přesně to si přejeme.

Pravda je, že většina věřících, které znám a kteří se těšili, až zemřou, byli buď nemocní lidé s velkými bolestmi, nebo byli staří a unavení, nebo to byli lidé se srdcem zlomeným bolestnými životními okolnostmi. Většina z nás, dařilo se nám dobře a jsme-li zdraví a šťastní, chce dál žít na tomto světě.

Neznamená to, že nevěříme v existenci nebe, ani si nemyslíme, že tento svět je lepší než nebe. Přesto stále lneme k tomuto světu a myšlenka, že bychom ho měli opustit, nás činí nešťastnými.

Jsou naše pocity špatné? Znamená to, že s námi není po duchovní stránce něco v pořádku? Měl by být každý

věřící schopen říci: „Nemohu se dočkat, až odejdu.“ Někteří kazatelé by řekli ano. Řekli by nám, že kdybychom opravdu milovali Pána Ježíše, tak moc bychom ho chtěli vidět, že by byla myšlenka na smrt vždy vítaná. Jestli vskutku nenávidíme hřích, budeme horlivě očekávat odchod do světa, kde už nebudeme moci znovu hřešit.

Takoví kazatelé by vám řekli, že určitou omluvou věřícího může být strach z procesu umírání. Ale ohledně smrti samotné by řekli, že bychom po ní měli toužit, a ne se jí bát. Když takovým kazatelům naslouchají křesťané, kteří ve vši upřímnosti utíkají před smrtí, mohou se cítit provinile a neduchovně.

Mají tito kazatelé pravdu? Myslím, že v jistém smyslu ano. Určitě existují křesťané, kteří jsou až příliš zamilovaní do tohoto světa a do věcí tohoto světa. Mají jen malou nenávisť k hříchu, malou lásku k Ježíši a malou touhu jej spatřit. Takoví se samozřejmě hrozí smrti a zoufale lpí na životě vezdejší.

Pavel nám říká, na co soustředit naši mysl:

Hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. (Ko 3,1–2)

Podobní lidé „smýšlejí přízemně“ (Fp 3,19).

Co ale takový věřící, který na prvním místě hledá Boží království a jeho spravedlnost? Je vždycky pravda, že zbožnému věřícímu budou myšlenky na smrt vítány a že se bude radovat, až přijde konec? Tomu nevěřím.

Dovolte mi, abych uvedl čtyři důvody, proč může věřící oprávněně utíkat před příchodem smrti a může chtít, aby byl jeho život na tomto světě prodloužen.

Smrt je nepřirozená

První důvod je jednoduchý – *smrt je nepřirozená*. Smrt, dokonce ani smrt těla, neměla na světě místo, když jej Bůh stvořil. Až když člověk zhřešil, rozhodl Bůh:

Prach jsi a v prach se navrátíš. (Gn 3,19)

Lidské bytosti stvořené k Božímu obrazu cítí ke smrti přirozený odpor. A mají pravdu. Není to nic přirozeného, když se obrátí v prach těla, které bylo stvořeno, aby bylo odrazem Boží slávy (Gn 1,27). Není to nic dobrého, když se dech, který Duch vdechl do člověka, promění ve sténání a vzdychání (Gn 2,7; Ž 90,9).

Pán Ježíš plakal a hněval se (J 11,35.38), že smrt vzala jeho přítele Lazara. Věděl, že vzkřísí Lazara, aby ještě nějaký čas na tomto světě žil a že ho pak vzkřísí jako nesmrtelného v poslední den (J 11,24–25), ale přesto považoval smrt za vetřelce do tohoto světa.

Pavel pojmenovává smrt „poslední nepřítel“ (1K 15,26) – má být přemožen při Kristově návratu. Ano, pro věřící už je osten smrti zlomen (1K 15,55–56), ale smrt je pořád náš nepřítel – vetřelec do Bohem stvořeného světa a do našich životů. Až ke mně přijde smrt, přijde jako Boží posel v Bohem určený čas, ale stále to bude můj nepřítel.

Naprogramování k životu

Druhý důvod. Bůh do nás vložil pud sebezáchovy. Po fyzické i po psychické stránce jsme vybaveni, abychom se bránili a vyhýbali příchodu smrti. Dokonce i mé tělo ví, že musí udělat maximum, aby se vyhnulo smrti. Když na mě z výšky letí kámen, moje reflexivní reakce je, že uhnu. Dělán to instinktivně, bez přemýšlení. Proč? Protože jsem naprogramovaný na přežití. Jsem naprogramovaný, abych přijímal potravu a vodu, mám-li hlad nebo žízeň. Schovám se nebo uteču, když mi hrozí nebezpečí, bráním se, když mě napadnou psi, ucuknu před nesnesitelným žářem.

Dělám to automaticky a spontánně, protože mě Bůh naprogramoval, abych si zachoval vlastní život. Vášnivá touha, s jakou lpíme na životě, je součástí onoho naprogramování. A Pán Bůh to do svědčuje příkázáními a příklady, které nám dává v Bibli. Bible učí, že je dobré prodlužovat život svůj i životy ostatních. Co je naší zodpovědností vůči ostatním?

Vysvobod ty, kdo jsou vlečeni na smrt; což se neujmeš těch, kdo se potácejí na popravu? (Př 24,11)

Tutéž zodpovědnost máme vůči sobě. Jónatan řekl Davidovi:

Můj otec Saul usiluje o to, aby tě usmrtil. Tak se měj prosím ráno na pozor. Schovej se a zůstaň v úkrytu! (1S 19,2)

Mýlil se?

Mýlil se Ježíš, když řekl svým učedníkům, že když je budou pronásledovat v jednom městě, mají utéct do jiného (Mt 10,23)?

Bible je plná příkladů zbožných lidí, kteří se v nebezpečí modlili, instinktivně se snažili o záchranu svých životů a radovali se, když byli zachráněni.

Mýlili se žalmisté, když znovu a znovu volali:

Pro své jméno mi zachovej, Hospodine, život, ve své spravedlnosti mě vyved ze soužení. (Ž 143,11)

Petr byl ve vězení a očekával, že bude ráno popraven. Církev se radovala, když ho anděl vyvedl ven a ušetřil jeho život (Sk 12). Měli místo toho plakat, protože byl ošizen o výsadu zemřít?

Když Pavel během působení v Asii zakoušel utrpení, cítil, že mu hrozí rozsudek smrti. Věřil však, že bude ušetřen a dojde k tomu, že „když nám mnozí vyprosili milost, budou za nás mnozí také děkovat“ (2K 1,9–11). Bylo špatně, že své osvobození považoval za požehnání?

Proč do nás Pán Bůh vložil tuto instinktivní touhu po zachování a pokračování života? Protože chce, aby lidská stvoření – alespoň velká část z nich – žila na tomto světě po desetiletí, aby měla rodiny, pracovala, učila se, stavěla, předávala své zkušenosti dalším generacím.

Především chce, aby mu jeho vyvolení v tomto světě přinášeli slávu, nejen způsobem umírání, ale i způsobem života. Kdyby nám Bůh nedal vůli žít a instinktivně strážil svůj život, nikdo by nepřehřel, nikdo by nenaplnil Boží záměr s tímto světem.

Ano, jak člověk stárne, zvláště když musí čelit dlouhodobé nemoci nebo

samotě, může ztratit vůli k životu. Pán Bůh ji může věřícímu odejmout postupně, jak se blíží čas, kdy opustí tento svět. Touha po nebeských radostech může převážit nad vůlí přežít. Když ale vidíme zjevně zdravého člověka, jehož životní okolnosti jsou příznivé, který má před sebou nedokončené dílo, a přesto ztratil vůli žít, můžeme správně předpokládat, že po psychické stránce není zcela v pořádku.

Svlékneme pozemské tělo?

Třetí důvod. Nebeské radosti ještě nedosahují kvality našeho konečného určení. Co se stane s věřícím, když zemře? Odpověď: Jeho duše je přenesena do Kristovy přítomnosti – což je nejvyšší radost. Právě to máme na mysli, když říkáme, že někdo „jde do nebe“.

Ale co bude s tělem? Tělo se vrátí do země a obrátí se v prach. Proto Pavel hovoří o věřících v nebi jako o lidech, kterým je svlečeno pozemské tělo (2K 5,4). Jsou to nahé duše svlečené ze svého těla. Až na konci historie, kdy se Pán Ježíš vrátí na tento svět, budou naše vzkříšená těla znovu spojena s dušemi.

Ano, radosti, do kterých smrtí vstoupíme, jsou nepopsatelně nádherné. A přesto věřící, který zemře a vstoupí do bezprostřední Kristovy přítomnosti, musí stále cítit, že mu cosi chybí. Lidé nebyli stvořeni pro existenci bez těla. Byli jsme stvořeni, abychom se všemi smysly těšili z Božího světa. Když zemřu, něco ztratím – ztratím radost ze života ve fyzickém těle na fyzickém světě.

Pavel upřímně připouští, že se netěší na život se svlečeným tělem, který nás čeká, až zemřeme.

... sténáme a je nám těžko, neboť nechceme být svlečeni... (2K 5,4)

Ano, je si jistý, že být v přímé Kristově přítomnosti nám více než vynahradí ztrátu tělesných potěšení.

... raději chceme odejít z tohoto těla a přijít domů k Pánu. (2K 5,8)

Ale pořád je to ztráta – ztráta, která bude nahrazena, až bude nakonec tento svět přetvořen a my přijmeme nová, vzkríšená těla. Pavlovou konečnou nadějí není smrt, ale Kristův příchod, kdy budou tělo a duše věřícího znovu spojeny a bude „oblečeno nebeské, aby to, co je smrtelné, bylo pohlceno životem“ (2K 5,4).

Pán Bůh nám dává v tomto světě tolik potěšení – potěšení, která ke mně přicházejí skrze vnímání tělesnými smysly. Byl bych nevděčný, kdybych řekl, že dám těmto potěšením sbohem bez jakékoli lítosti.

Ještě nějaký čas chci sledovat západy slunce. Chci objímat své děti. Chci sedět na pobřeží moře a cítit na tváři chladivý větřík. Chci jíst dobré jídlo. Ano, chci vidět Krista a rád se kvůli tomu vzdám všech těchto pozemských potěšení, ale nemohu říct, že se jich chci zříct – a nemyslím, že by to bylo správné.

Nedokončené dílo

Čtvrtý důvod. Mnozí z nás máme na tomto světě nedokončenou práci. Když byl Pavel ve vězení a čelil hro-

zícímu rozsudku smrti, vyznává, že sám neví, co by si měl zvolit. Ano, přál si zemřít, protože pak bude s Kristem, což je mnohem lepší. Stejně tak ale věděl, že má v tomto světě před sebou ještě důležitou práci. Například ještě nedokončil úkol vyučování a průpravy filipských křesťanů.

Mám-li žít v tomto těle, získám tím možnost další práce. Nevím tedy, co bych vyvolil, táhne mne to na obě strany: Toužím odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší; ale zůstat v tomto těle je zase potřebnější pro vás. Proto pevně spoléhám, že zůstanu a budu se všemi vámi k vašemu prospěchu a k radosti vaší víry. (Fp 1,22–25)

Většina z nás je na tom stejně jako Pavel. Máme práci, se kterou jsme citově spjati a kterou je třeba dokončit. Máme lidi, za které jsme zodpovědní. Je přirozené, že si věřící rodiče přejí, aby je Pán držel v tomto světě, dokud své děti nedovedou do dospělosti – k moudrosti a stálosti v chození s Bohem. Je přirozené, že se misionáři modlí, aby žili, dokud nebudou jejich obrácení duchovně vyzrálí a připravení vést církev.

To platilo o Jimovi Elliotovi. Citoval jsem jeho slova, která dokazují, že byl už jako mladý muž ochotný zemřít. Když ho ale Pán zkoušel otázkou: „Jsi ochoten ležet v jakémsi přístřešku domorodců a zemřít na nemoc, o které američtí lékaři nikdy ani neslyšeli?“ odpověděl: „Jsem ochoten. Až přijde čas mého konce, snesu všechno, cokoli řekneš. Ale ano, chci žít a vyučovat tvé slovo. Pane,

dovol mi žít, dokud tuto generaci neseznámím s tvým slovem.“

Jim Elliot se modlil, aby mohl žít, dokud nedokončí své dílo. Stejně tak volil Pavel zůstat až do dne, kdy bude jeho služba u konce. A poznal, že ten den už nastane.

Neboť já již budu obětován, přišel čas mého odchodu. Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. (2Tm 4,6–7)

Neměl už žádné protikladné touhy. Jeho srdce se soustředilo na lepší svět.

Jinému služebníkovu Pán slíbil, „že neuzří smrti, dokud nespátrí Hospodino-va Mesiáše“ (L 2,26). Do té doby měl Simeon stále co na práci. Modlil se za Pánův příchod a povzbuzoval ostatní, aby na jeho příchod trpělivě čekali. Ale jakmile uviděl a přivítal Spasitele, mohl se modlit:

„Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka.“ (L 2,29)

Ještě jsi nedokončil dílo, které pro Krista vykonáváš? Nedovol, aby v tobě někdo vyvolal pocit viny kvůli tomu, že chceš zůstat na tomto světě, abys dílo dokončil. Ale spěchej a dokonči je, abys mohl vyhlížet nebe s nerozdělenou myslí.

Pán připravuje

Nikdo z nás neví, kdy bude zavolán, aby opustil tento svět. Ale Pán to ví. A připravuje své děti na tu velkou chvíli. Možná jste slyšeli milovaného křesťanského přítele nebo příbuzného, jak vydává svědectví o tom, že jeho náklonnost k tomuto

světu se menší a jeho touha po nebi roste. Možná vám řekl, že se modlí, aby jej Pán brzy vzal. A nebyli jste překvapení, když jste slyšeli zprávu, že jeho pouť skončila – dokonce i když se nedostavil ani náznak, že ten den se blíží.

Pán často připravuje své děti, které hodlá vzít domů, a vkládá do jejich srdcí touhu odejít. Může to učinit odejmutím pozemských potěšení, odvoláním přátel a milovaných osob, způsobí, že intenzivně cítí bídu hříchu, který v nás přebývá. Může je vystavit nemoci nebo vyčerpání.

Může pro ně udělat totéž, co pro Pavla nebo Simeona: přivede jejich úkol ke konci, aby mohli odejít v pokoji. Ale zrovna tak to může učinit jednoduše působením Božího Ducha v jejich srdcích a dát jim barvitější letmý pohled na nebeské radosti a větší touhu po sobě samém.

Ať už postupuje tím či oním způsobem, vzbuzuje v nich touhu po tom, co jim už brzy plánuje dát. Jestliže to pro vás ještě neudělal, nepropadejte zoufalství. Náklonnost k tomuto světu, kterou pociťujete, je přirozená a Bohem daná. Ale modlete se, aby jak se bude blížit čas vašeho odchodu z tohoto světa, rostla vaše touha po nebeském světě.

A jestliže už toužíte opustit tento svět a být s Kristem, vzdávejte díky. Sám Bůh do vás vaši touhu vložil. Ať už je ta hodina velmi blízko nebo vás Pán nechá několik let čekat, touha, kterou vložil do vašeho srdce, bude naplněna.

*Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití. Do Hospodino-
va domu se budu vracet do nejdelsích časů.
(Ž 23,6)*

Překlad Iva Suchá

POVZBUZENÍ Z KNIHY ŽIDŮM

*Úryvek z rozhovoru
s Thomasem Schreinerem*

Jestliže hlavním tématem a poselstvím knihy je „neodpadněte“, jaká další témata jsou pro vás zdrojem útěchy a povzbuzení?

Myslím, že hlavním bodem, který najdeme hned v Židům 1,3, je, že Ježíšova oběť mě jednou provždy očistila od hříchů. Proč tomu tak je? Protože Ježíš je plně Bůh a plně člověk. Osoba, která přináší oběť, byla plně Bůh a plně člověk, a proto je tato oběť dostatečná, úplná a definitivní. Myslím, že to je pro mě a pro všechny křesťany velmi uklidňující, protože nemusíme a ani nesmíme jít nikam jinam, abychom získali odpuštění hříchů a očištěné svědomí. Myslím si tedy, že to je hlavní pastorační útěcha listu Židům.

Dalším poselstvím listu, které považuji za povzbudivé a užitečné – které ovšem některé lidi děsí –, jsou varovné pasáže. Existuje druh strachu, který je

dobrý, který nás udržuje ve střehu, takže nepíšeme SMS za jízdy, ale dáváme pozor na cestu. Nejde o ochromující strach, je to moudrý druh strachu. A výzva, abychom neodpadli, je výzvou k důvěře Bohu. K důvěře Bohu, který poslal svého Syna, aby nás očistil od našich hříchů. Víra se ohlíží zpět ke Kristově oběti, ale víra se také těší na naplnění Božích zaslíbení. Za sebe a za všechny věřící bych se zeptal, zda zde na zemi někdy zažíváme nějakou frustraci. Jakýsi pocit odcizení, pocit vyhnanství, pocit neúplnosti, pocit, že se v našem životě neuskutečnilo vše, co Bůh slíbil? Odpověď listu Židům zní: „Ano, samozřejmě!“ Takové věci přichází. Jsme pocestní a jsme vyhnanci. Víra znamená, že kvůli tomu, co pro nás Bůh udělal v Ježíši Kristu v minulosti, mu důvěřujeme, že v budoucnosti naplní vše, co slíbil.

JAK OSLAVÍM BOHA?

Todd Friel

Technicky vzato můžete nakreslit obraz kladivem nebo uvařit rybu tenisovou raketou.

Podobně můžete žít jakkoli chcete, ale dokud nebudete následovat Krista a používat své srdce, mysl a duši pro Bohem určený záměr, nikdy nedosáhnete svých

nejvyšších možností a nepoznáte skutečné naplnění. Jinými slovy, je velmi důležité, abychom porozuměli, proč nás Bůh stvořil a jak máme žít.

Jakožto nositelé Božího obrazu (Gn 1,27) jsme byli stvořeni, abychom oslavovali svého učitele a navždy se z něj těšili (Ř 11,36). Otázka zní: „Jak to jenom máme udělat?“

Přesný význam hebrejského slova užívaného pro slávu je tíha nebo váha. Konkrétně jde o slovo užívané k vyjádření něčí hodnoty nebo velikosti. Přinášet Bohu slávu znamená uvádět ve známost, jak je úžasný. Důvodem existence celého vesmíru (včetně vás) je uvádět ve známost neviditelné Boží vlastnosti hmatatelnou a viditelnou cestou (Ž 19,1–3). Jsou čtyři způsoby, jak toho můžete dosáhnout.

1. Boha oslavujete už jen svou existencí

Hvězdy, planety, zvířata a rostliny jsou dobrá stvoření, ale Bůh prohlásil, že jeho stvoření je velmi dobré až poté, co stvořil člověka (Gn 1,31). Ačkoli Bohu přináší slávu celé jeho stvoření (Iz 6,3), nejvyšší Boží stvoření, lidské bytosti, disponuje jedinečnými schopnostmi vzdávat Bohu slávu, neboť jsme stvořeni k jeho obrazu. Stejně jako rozkvétající květina, kterou nikdy nikdo nevidí, přináší slávu svému Stvořiteli (Ž 19,3), vy přinášíte Bohu slávu už jen tím, že jste nejvyššími bytostmi jeho stvoření.

2. Oslavujete Boha, když činíte pokání a jste spaseni

Bůh stvořil svět, aby zjevil svou svatost (Lv 10,3), a činí tak především skrze vykupitelské dílo Ježíše Krista. Potřebujete Spasitele, protože jste od Adama zdědili hříšnou přirozenost a děláte hříšné věci. Když budete činit pokání a svou víru vložíte na Božího milovaného Syna, přinesete mu obrovskou slávu jakožto Boží zvláštní vlastnictví, vyvolený lid, královské kněžstvo a svatý národ (1Pt 2,9).

3. Oslavujete Boha, když se z něj těšíte

Představte si našince na slavnostním obědě, kde je k dispozici každé kulinářské potěšení, které si jen dovedete představit. Ale my si na talíř nabereme knedlo vepřo zelo. Co to o nás vypovídá? Že toto typicky české jídlo považujeme za nejlepší jídlo na světě. Podobně když vy nebo já v Pánu nacházíme radost, naději, potěšení a spokojenost, říkáme světu, že Pán Bůh je ten nejhodnotnější na světě (Ž 16,5–11).

4. Oslavujete Boha, když ho posloucháte

Sedíte v letadle a na sedadle před vámi poslušně sedí čtyřleté dítě, nehlučí a poslechne rodiče, když mu řeknou, aby se připoutalo a snědlo nabízenou svačinu. Za vámi sedí dítě, které bychom pojmenovali „555“. Není to přímo antikrist, ale má k němu blízko. Malý

555 se odmítá připoutat, svačinu vám hází za krk a po celou dobu letu huláká. Které z oněch dětí je lepším obrazem rodičů? Poslušné dítě jasně sděluje světu, že má skvělé rodiče. Když vy a já posloucháme Boha (1J 5,2), říkáme světu, že máme skvělého otce, kterého je radost poslouchat.

Když bojujete s hříchem, modlete se, čtete Bibli, služte, trpte pro dobro, evangelizujte a zpívejte chvály. Oslavíte Boha (1K 10,31) a najdete hlubokou radost (J 15,10–11). Pak děláte přesně to, k čemu jste byli stvořeni.

Správná motivace

Správným popudem pro oslavení Boha je radostná reakce na skutečnost, že Ježíš za vás zemřel, když jste ještě hřešili (1J 4,10). Jestli to není palivo, které roznítí vaši poslušnost, budete spíš než jako křesťan jednat jako farizeus a stavět své skutky lidem na odív.

Raději si vzpomeňte, že jste byli koupeni za cenu, a pak oslavte Boha (1K 6,20). Studujte Ježíše, poznávejte ho a oslavíte toho nejslavnějšího (2K 3,18). A až zemřete, přivede vás do své slávy, kde se navěky budete z Boha těšit a oslavovat ho.

Překlad Iva Suchá

Potěší nás, když se nám ozvete.
Naše služba díky Vám získává
nový rozměr.

SATANOVY NÁSTRAHY K TOMU, ABY STÁHL DUŠI K HŘÍCHU

Thomas Brooks
(anglický puritánský
kazatel, 1608–1680)

První nástraha: Nastražení návnady a ukrytí háčku

Satanovou první nástrahou, jak stáhnout duši k hříchu, je připravit návnadu, ale háček schovat, nabídnout zlatý pohár, a jed ukrýt, nabídnout radost, potěšení a zisk, které by mohly plynout duši, poddá-li se hříchu, a schovat před duší hněv a bídu, které budou s jistotou po spáchání hříchu následovat. Právě tak svedl naše první rodiče: „Had ženu ujišťoval: ‚Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojiíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé“ (Gn 3,4–5). Vaše oči se otevrou a budete jako bohové! Tady je návnada, radost, potěšení, zisk. Háček je však skryt. Ukryvá hanbu, hněv a ztrátu, které by s jistotou následovaly!

Oči myslí je možné otevřít k pravdě a radosti a je také možné otevřít oči těla k hanbě a pomatenosti. Satan zaslubuje to první, ale zamýšlí to druhé. Právě tak satan podvedl naše první

rodiče – výměnou za ráj jim dal jakési ovoce, stejně jako to dělá tisíckrát každý den.

Satan nám s lehkostí nastavuje své klamy prostřednictvím zlatých nástrah, a pak nás vede do ráje hlupáků. Slibuje duši čest, radost, zisk, ale odplácí jí nejhorším možným opovržením, hanbou a ztrátou. Na pozlacenou návnadu se snažil chytit i Krista (Mt 4,8–9). Ukazuje mu krásu a nádheru okouzlujícího světa, které by bez pochyby uchvátily mnoho tělesných srdcí. Zde však ďáblův oheň padl na mokrý troudu, a proto se nevznítil. Tato pokušení si nezískala jeho city ani neoslepila jeho oči, i když mnozí na věky zahynuli právě kvůli takovému „poranění oka“ a navěky padli právě kvůli této odporné nevěstce, světu, který jim předložil své dva lákavé prsy *zisk a požitek*, zranil tak jejich duše a uvrhl je do jámy věčné záhuby. Lesk jeho okázalosti a povýšenosti zavraždil miliony. Je jako Scitalis, bájný had. Nedokázal-li dohonit utíkající pocestné, ohromil a okouzluje je svými nádhernými barvami, takže nebylo v jejich moci uniknout jeho smrtelnému uštknutí. Protivenství zabilo své tisíce, ale blahobyt své desetitisíce.

První lék. Udržujte si velký odstup od hříchu, nezahrávejte si se zlatou návnadou, kterou vám satan předhazuje, aby vás chytil. Právě proto Písmo říká: „Ošklivte si zlo, Iněte k dobrému“ (Ř 12,9). Když se setkáme s něčím nesmírně zlým, co se nám přičí, naše přirozenost si to oškliví a utíká od toho tak

daleko, jak jen může. Řecké slovo, které se zde překládá jako „ošklivit si“, je velmi důrazné. Říká nám, že máme zlo nenávidět jako peklo samotné, nenávidět ho zděšeně.

Kdosi říkával, že kdyby viděl hanbu hříchu na jedné straně a bolesti pekla na druhé a musel si nutně vybrat, raději by se nechal uvrhnout do pekla bez hříchu, než aby šel do nebe s hříchem. Tak velká byla jeho nenávisť k hříchu a znechucení hříchem. To nejmoudřejší a nejbezpečnější, co můžeme udělat, je postavit se co nejdále od hříchu. Nejít okolo domu nevěstky a vystříhat se všech podob zla (Př 5,8; 1Te 5,22). Nejlepším způsobem, jak se vyhnout pádu do jámy, je držet se od ní co nejdále. Ten, kdo bude tak smělý, že bude tančit na jejím okraji, by mohl tím nejžalostnějším způsobem zjistit, že je před Bohem spravedlivé, aby do ní spadl. Josef se držel daleko od hříchu, od toho, aby si zahrával se satanovými zlatými návnadami, a obstál. David však přišel blíže, hrál si s návnadou, a padl. Spolkl návnadu i háček! David přišel k pasti a spadl do ní, zlámal si kosti, poranil svědomí a ztratil společenství se svým Bohem.

Hřích je mor, ano, ten vůbec nejhorší a nejnakažlivější mor na světě; a přece, ach, jak málo je těch, kdo se před ním třesou, kdo si od něj udržují odstup! „Nevíte, že ‚trocha kvasu všechno těsto prokvasí?‘“ (1K 5,6) Jakmile se hřích chopil Adamova srdce, vstoupil v plnost i do jeho duše a zcela ji zamořil. A jak se jediný Adamův hřích rozšířil na celé

lidstvo! „Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili“ (Ř 5,12). Ach, jak nakažlivě přechází otcův hřích na dítě, manželův hřích na manželku, pánův hřích na služebníka! Hřích, který je v srdci jednoho člověka, je schopný nakazit celý svět. Až taková je jeho nakažlivá podstata.

Příběh jednoho Itala, který nejprve donutil svého nepřítele, aby zapřel Boha, a pak ho ubodal, a tak zabil jeho tělo i duši zároveň, dokazuje čirou zhoubnost hříchu. Ach, kéž by výše řečené ve vás zůstalo a drželo vás daleko od hříchu!

Druhý lék. Uvědomte si, že hřích je hořkosladký a jeho zdánlivá sladkost rychle zmizí. Místo ní přijde trvalá hanba, zármutek, děs a hrůza. „Atsi mu zloba připadá v ústech sladká a přechovává ji pod jazykem, kochá se v ní, nevzdá se jí, zadržuje ji na svém patře, jeho pokrm se mu v útrokách změní, stane se mu ve vnitřnostech zmijím jedem“ (Jb 20,12–14). Zakázané zisky a potěšení jsou velmi příjemné lidem marnivým, kteří považují bláznovství za veselí. Mnozí se touží sytit vražednými pamlsky hříchu, které nenasytí, ale rozervou a pohltní břicho a také duši, která je polyká. Mnozí jedí na zemi to, co budou trávit v pekle. Vražedná sousta hříchu šálí ty, kdo je hltají. Adamovo ovoce bylo hořkosladké, Ezauova miska čočky byla hořkosladká, křepelky Izraelců byly hořkosladké, Jónatanův med byl hořkosladký a Adónijášova hostina byla hořkosladká. Po skončení jídla

přichází zúčtování. Lidé si nesmějí myslet, že budou tančit a večerět s ďáblem a potom popíjet s Abrahamem, Izákem a Jákobem v království nebeském, že se budou živit jedem brejlovců, a přesto je hadí jazyk nezahubí.

Když člověka uštkne brejlovec, nejprve ho to příjemně lechtá, až se směje, dokud jed kousek po kousku nedorazí k jeho srdci. Pak mu způsobí větší bolest, než byla celá ta rozkoš předtím. A tak je to i s hříchem. Na začátku může trochu těšit, ale nakonec duši rozbolí. Ano, kdyby byla v hříchu alespoň trocha skutečného potěšení, nemohlo by existovat žádné konečné peklo, kde by byl člověk mučen svým hříchem v celé síle.

Třetí lék. Se vši vážností si uvědomte, že hřích našim duším působí ty největší a nejsmutnější ztráty, jaké může duše utrpět. Způsobí ztrátu božské přízně, která je lepší než život, a ztrátu radosti, která je nevýslovná a plná slávy, a ztrátu pokoje, který přesahuje veškeré chápaní, a ztrátu božského působení, které duši občerstvuje, obživuje, křísí, posiluje a obšťastňuje, a ztrátu mnoha vnějších žádoucích milostí, ze kterých by se jinak mohla duše radovat.

Čtvrtý lék. Se vši vážností si uvědomte, že podstata hříchu je velmi klamná a uhrančivá. Hřích přichází od největšího lháře, je dítětem, které počal on sám, je půdou, ze které vyrůstá všechn klam světa, jeho samotná podstata je neobyčejně lstivá. „Naopak, povzbuzujte se navzájem den co den, dokud ještě trvá ono ‚dnes‘, aby se nikdo z vás, oklamán

hříchem, nezatvrdil“ (Žd 3,13). Hřích políbí duši, přesvědčí ji svou svůdností, a přece ji pak navěky zradí. Spolu s Delílou se na nás usměje jen proto, aby nás vydal do ďáblových rukou, tak jako ona vydala Samsona do rukou Pelištejců. Hřích dává satanovi nad námi moc, dává mu příležitost obviňovat nás a nárokovat si nás jako ty, kdo nosí jeho znamení. Jeho podstata je velmi uhrančivá, obluhuje duši, na jejímž trůnu sedí, a duše proto nedokáže hřích opustit a věčně v něm hyne.

Hřích natolik obluhuje duši, že ji donutí nazývat zlo dobrem a dobro zlem, hořké sladkým a sladké hořkým, světlo temnotou a temnotu světlem. A duše takto očarovaná hříchem ho bude snášet až do smrti, zatímco s Bohem povede boj. Atsi ji Bůh bije a zraňuje, i kdyby sekl až na kost, tato ošálená duše se nestará, nebojí se, bude se stále držet na cestě zla, jak vidíme u faraóna, Bileáma a Jidáše. Řekněte té omámené duši, že hřích je zmije, která jistě zabije, nebude-li sama zabita, že hřích často zabíjí tajně, neviditelně a věčně, a přece omámená duše nemůže a nepřestane hřešit.

Když říkali lékaři Theotimovi, že jestli se nevzdá svého opilství a nečistoty, přijde o oči, bylo jeho srdce tak uhranuté hříchem, že odpověděl: „Pak tedy sbohem, sladké světlo.“ Raději přišel o zrak, než aby opustil svůj hřích. A tak člověk oblužený hříchem raději ztratí Boha, Krista, nebesa a vlastní duši, než aby se rozloučil s hříchem. Dávejte si proto

navždy pozor a nezahrávejte si ani nezkoušejte satanovy zlaté návnady!

Druhá nástraha: Přetření hříchu barvami ctnosti

Satan ví, že kdyby předkládal hřích v jeho skutečné podstatě, v jeho skutečných šatech, duše by od něj raději utekla, než aby se k němu přimkla. A proto nám ho předkládá ne v jeho skutečných barvách, ale přemalovaný a pozlacený jménem a zjevem ctnosti, abychom mu snadněji podlehli a více se z hřešení radovali. *Pýchu* předkládá duši pod jménem a dojmem úhlednosti a čistoty. *Chamtivost* (kterou apoštol odsuzuje jako modlářství) jako hospodárnost, *opilost* jako společenskost, *rozmařilost* pod jménem a dojmem osvícenosti a *svévůli* jako kouzlo mládí.

První lék. Uvědomte si, že hřích není nikdy ani o trošku méně špinavý, zvrácený a odporný jen kvůli tomu, že je přemalován barvami ctnosti. Pilule jedu není nikdy o nic méně jedovatá jen proto, že je potažená zlatem. Vlk není nikdy ani o trochu méně vlkem jen proto, že má na sobě ovčí kůži, ďábel není nikdy ani o trochu méně ďáblem jen proto, že se někdy zjevuje jako anděl světla. A tak ani hřích není ani o trochu méně špinavý a odporný jen kvůli tomu, že je přemalován barvami ctnosti.

Druhý lék. Čím více je hřích přemalován barvami ctnosti, tím nebezpečnější je lidským duším. To dnes vidíme velmi jasně, když uvážíme, kolik duší se

odvrátilo od cesty, jež je svatá a na níž zakusily, jak sladké a slavné je společenství s Bohem, k cestám nejhorsí marnosti a pošetilosti, a to proto, že satan pečlivě přetřel hřích a neřest přemaloval barvou ctnosti. To je tak dobře známá pravda, že mi ji stačí jen zmínit. Nejnebezpečnější hmyz se často skrývá pod nejkrásnějšími a nejsladšími květinami, nejjemnější rukavice je často navlečena na té nejodpornější ruce a nezdobenější roucha jsou často navlečena na těch nejšpinavějších tělech. A stejně tak se ty nejvznošnější a nejsladší jména píší na největších a nejstrašnějších neřestech a bludech na světě. Ach, kéž bychom o tom neměli tolik smutných důkazů ve vlastních řadách!

Třetí lék. Dívejte se na hřích očima, jakýma ho uvidíme zanedlouho. Ach, drahá duše, až budeš ležet na smrtelné posteli, až budeš stát před soudnou stolicí, hřích už nebude mít svou masku, jeho šaty a roucho budou svlečeny a spatříš ho v jeho skutečné ohavnosti, špinavosti a úděsnosti, v podobě horší než peklo samo. Co se dříve zdálo jako sladké, projeví se jako nejtrpší; co se jevílo jako nejkrásnější, se ukáže jako nejhnusnější; co se zdálo být nejrozkošnější, se ukáže jako pro duši vůbec nejodpornější. Ach, jakou hanbu, bolest, roztrpčení, hořkost, hrůzu, peklo vyvolá pohled na odhalený hřích v ubohých duších! Jakmile bude hřích vysvlečen, jistojistě se ukáže jeho zlé a hořké působení na duši. Člověk může nést vinu, i když se tak necítí. Svědomí však nakonec zapracuje, i když si momentálně není vědom své viny.

Lában ukázal, co je zač, když se s Jáko-
bem rozcházel. Hřích se nakonec ukáže
jako hořký, až se duši zjeví ve své špinavé
přirozenosti.

Đábel se k lidem chová tak jako panter k jiným zvířatům – skrývá svou znetvořenou hlavu, dokud je svou sladkou vůní nenaláká k sobě, do nebezpečí. Dokud nezhřešíme, satan je parazitem. Když zhřešíme, stane se tyranem. Ach, duše! Jak blízko je den, kdy ďábel strhá barvu a ozdoby, kterými zakryl hřích, a zjeví vám to monstrum, hřích, ve vši jeho obludnosti. Vaše myšlenky vás budou drásat, váš výraz se změní, klouby vašich beder povolí, budete tlouct kolony o sebe a v srdci budete tak vyděšení, že budete připraveni společně s Achítófelem a Jidášem uskrtit a pověsit svá těla na zemi a duše v pekle, pokud vám Pán neprojeví více milosti než jim. A proto hleďte nyní na hřích tak, jak byste se na něj jinak museli dívat po celou věčnost a jak vám ho Bůh, svědomí a ďábel v onen den postaví před oči!

Čtvrtý lék. Se vši vážností uvažujte nad tím, že i ty hříchy, které satan přemalovává a pojmenovává novými jmény, stály tu nejlepší krev, tu nejvznešenější krev, krev života, krev ze samého srdce Pána Ježíše. Kristus musel vyjít z věčného lůna Otcova do světa smutku a smrti, Bůh se zjevil v těle, Stvořitel se stal stvořením. Ten, kdo byl oděn slávou, se zahalil do hadrů těla. Ten, který naplňoval nebesa a zemi svou slávou, byl uložen do jeslí, všemohoucí Bůh utíkal před slabým člověkem, Bůh Izraele do Egypta.

Bůh zákona se podřídil zákonu, Bůh obřízky byl obřezán, Bůh, který stvořil nebesa, pracoval v Josefově dílně. Ten, kdo poutá ďábly řetězy, byl pokoušen, ten, komu patří svět a vše, co je v něm, měl hlad a žíznil. Bůh síly a moci se unavil, Soudce všeho těla byl odsouzen, Bůh života zabit. Ten, který je jedno s Otcem, zvolal v utrpení: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46). Ten, který měl na svém opasku klíče od pekla a smrti, ležel uvězněn v hrobě jiného, během života neměl, kam by složil svou hlavu, a po smrti neměl kam uložit své tělo. *Hlava*, před kterou andělé odhazují své koruny, byla korunována trny a *oči* čistší než slunce uhasly v temnotě smrti. *Uši*, které neslyšely nic než chvály svatých a andělů, uslyšely rouhání zástupu, *tvář*, která byla spravedlivější než všichni synové člověka, byla poplívána těmi nejzvrácenějšími Židy, *ústa a jazyk*, které hovořily tak, jak nikdy žádný člověk nemluvil, byly obviněny z rouhání, *ruce*, které ve vsí svobodě vládly nebeským žezlem, byly přibity na kříž, *nohy* „podobné kovu přetavenému ve výhni“ byly přibity na kříž za hříchy lidí. Všechny jeho smysly byly mučeny kopím a hřeby – jeho *čich* strašlivým zápachem na Golgotě, v místě lebek, kde byl ukřižován, jeho *chuť* octem a žlučí, jeho *sluch* výsměchem, *zrak* pohledem na truchlící matku a učedníky, jeho *duše* byla bez útěchy a opuštěná. A tohle vše podstoupil právě pro hříchy, které satan přemalovává tak krásnými barvami! Ó! Jak by mělo rozjímání o Kristu vzbouřit duši

proti hříchu a způsobit, aby od něj utíkala a používala všechny svaté prostředky k jeho podmanění a zničení.

Poté, co byl Julius Caesar zavražděn, vzal Antonius jeho zkrvavený a proděravěný plášť a vynesl ho před lid se slovy: „Pohleďte, zde je císařův plášť, krvavý a roztrhaný!“ Lid se rozlítil a volal po zabití Caesarových vrahů. Vzali kolemstojící stoly a židle a zapálili je. Vtrhli do domů těch, kdo Caesara zabili, a spálili je. Když si tedy uvědomíme, že našeho Pána Ježíše zabil hřích, ach, jak by to mělo burcovat naše srdce, aby se pomstila hříchu, který zavraždil Pána slávy a spáchal takové zlo, kterého by všichni ďáblové v pekle nebyli nikdy schopni?

Jeden člověk vyřkl dobrou radu: „Nikdy nedopustíte, aby vaši mysl opustily myšlenky na ukřižovaného Krista.“ Ať jsou vám jídlem a nápojem, ať jsou vám sladkostí a útěchou, vašim medem a touhou, vašim čtením a meditací, vašim životem, smrtí a vzkříšením.

Převzácné léky proti satanovým nástrahám

PRONÁSLEDOVÁNÍ V ŘÍMSKÉ ŘÍŠI

Nick Needham

Většina lidí ví, že Římská říše pronásledovala křesťany. Proč však byli první křesťané pronásledováni?

Římský stát si osoboval právo ovládat náboženský život svých občanů. Náboženství se jednoduše rozdělovala do dvou jednoduchých kategorií, a to na *licitia* („povolená“) a *illicitia* („neopovolená“). Jakmile bylo římským úředníkům jasné, že křesťané nejsou židovskou sektou, přestalo se křesťanství těšit „povolenému“ statusu judaismu. Říše musela rozhodnout, zda bude toto nové náboženství spadat do kategorie „povolené“, či „nepovolené“. Za běžných okolností byl Řím v náboženských záležitostech tolerantní, ovšem, pokud by stát cítil, že určité náboženství představuje hrozbu pro veřejnou morálku nebo politickou stabilitu, úřady by jej potlačily. Např. v roce 186 po Kr. byl zlikvidován Bakchův kult, protože vedl své vyznavače k výstřelkům v sexuální oblasti a k násilí.

Otázka tedy zní, proč Řím rozhodl, že křesťanství je nebezpečím pro blaho říše? Odpověď spočívá ve výlučnosti požadavků křesťanů na pravdivost své víry. Ostatní náboženství existující v rámci říše byla synkretická (což je odvozeno z řeckého výrazu, který se překládá jako „federální“ či „spojený v alianci“) – netvrdila, že pravda je pouze a jenom jedna. Člověk mohl náboženství různě míchat a vyznávat více než jediné. Křesťanství a přirozeně i judaismus vystupovaly proti tomuto pojetí. Křesťané a Židé trvali na tom, že jen oni mají pravou víru a jedinou cestu ke spasení. Římský svět mohl tolerovat takový náhled u Židů, protože Židé vyznávali tradiční

náboženství svého národa a svých předků a nesnažili se o to, aby se i ostatní stali Židy. Křesťané proto takovou výjimku neměli. Jejich náboženství bylo nové, dosud neslýchané a hořelo touhou obracet na svou stranu všechny pohany. Křesťané se vyznačovali výlučným, netolerantním a misijně zacíleným postojem k jiným náboženstvím, a byli proto velmi nepopulární. Jejich pohanským soušedům se tato misijní oddanost Kristu jako jedinému spasiteli zdála být silně arogantní a nebezpečně antisociální.

Aby toho nebylo dost, křesťané odmítali uctívat císaře (či génia císaře), což úřady vnímaly jako vážný politický přestupek. Uctívání císaře bylo znakem loajality ke státu, odmítnout jej se rovnalo zradě. Hlavní zkouškou, zda někdo je, nebo není skutečným křesťanem, bylo nařídít mu, aby uctíval sochu císaře a řekl „císař je Pán“, tj. že císař je božská osoba, tedy bůh. Věrný křesťan by odmítl, neboť pro něj či pro ni jen „Ježíš je Pán“. Člověk nemůže uctívat císaře i Krista.

Další příčinou velké neoblíbenosti křesťanů bylo, že většina lidí věřila, že jsou vinni všemi druhy špatných praktik.

Pohané křesťany obviňovali z kanibalismu, krvesmilstva a černé magie. Některá z těchto obvinění vyplývala z nepochopení tomu, co křesťané opravdu praktikovali. Např. obviňování z kanibalismu bylo patrně založeno na večeři Páně, kdy křesťané mluvili o tom, že přijímají tělo Kristovo a pijí jeho krev. Obviňování z krvesmilstva vznikalo, protože křesťané se navzájem nazývali bratry

a sestrami a „navzájem se milovali“. Lidé byli vůči křesťanům velmi podezřívaví i proto, že křesťané se ze strachu před pronásledováním scházeli tajně. Byl to začarovaný kruh: zdálo se pravděpodobné, že je úřady budou pronásledovat, křesťané se tedy scházeli tajně, a tím se jejich pronásledování ze strany úřadů stávalo ještě pravděpodobnějším.

Až do roku 250 nedocházelo k pronásledování v Římské říši jako celku. Pronásledování propukala jen v místním měřítku, byla omezena na určitá města nebo provincie a obvykle netrvala dlouho. Pohané křesťany stále častěji obviňovali a pronásledovali kvůli jakýmkoliv místním pohromám. Vyjádřeno slovy Tertuliána: „Když se Tiber rozvodní nebo když nepřijdou záplavy na Nilu, již se ozývá pokřik: ‚Křesťany lvům!‘“ Bylo to dáno představou, že bohové se hněvají, protože křesťané odvádějí lidi od uctívání pohanských bohů. Pohané tedy dávali všechny místní katastrofy za vinu církvi. Běžným se stalo rčení: „Kvůli křesťanům neprší.“ Protože křesťané neuctívali pohanské bohy, lidé je dokonce považovali za ateisty. Populárním protikřesťanským pokřikem bylo: „Pryč s ateisty!“

Správcové jednotlivých provincií byli jediní soudci, kteří mohli uložit trest smrti. Jejich jedinou snahou bylo vládnout v dané provincii s ohledem na politické zájmy Říma. Jejich rozhodnutí byla dána spíše ohledem na vlastní prospěch než morálními zásadami. Často si kladli jedinou otázku: „Uspokojí pronásledování křesťanů obyvatelstvo

a uklidní ho to?“ Takže pronásledování křesťanů v jednotlivých částech Římské říše záviselo na tom, jak intenzivní byly protikřesťanské nálady obyvatelstva. Když byly protikřesťanské nálady intenzivní, správcové jim podléhali a církev pronásledovali.

První oficiální vládní prohlášení o tom, jak se má s křesťany zacházet, vyšlo od císaře *Trajána* (98–117 po Kr.). Plinius, správce provincie Bithýnie v Malé Asii, se v roce 112 po Kr. ptal v dopise císaře Trajána, jak nakládat s lidmi obviněnými z toho, že jsou křesťané (zdá se, že Plinius byl úzkostlivý slaboch, který nemohl jednat, aniž by nejprve dostal konečné příkazy z Říma). Traján odpověděl, že Plinius křesťany nemá aktivně pronásledovat a nesmí přijímat anonymní udání. Jestliže kdokoli obviněný z toho, že je křesťan, může dokázat, že není, a to uctíváním pohanských bohů, úředníci ho musejí propustit. Ovšem každý, kdo je shledán vinným z toho, že je křesťan, musí být odsouzen k smrti. To byl běžný postup po dalších 200 let. Nejhorší období pronásledování ve druhém století nastalo za stoického císaře *Marka Aurelia* (161–180 po Kr.), který křesťany velice opovrhoval. Věřící byli popravováni v Africe, v Římě i ve Francii. Úřady zabily velké množství křesťanů v Lyonu a ve Vienne na jihu Francie při velmi agresivním pronásledování v roce 177. Marcus Aurelius za tyto násilnosti nebyl osobně odpovědný, ovšem kdyby o nich věděl, můžeme si být jisti, že by neudělal nic, aby je zastavil. Ten

nejctnostnější z pohanských císařů nebyl pro církve žádnou pomocí.

*Z knihy „2000 let Kristovy moci“
(v přípravě)*

EVOLUCE A KŘESŤANÉ

MUDr. J. Holý, Ph.D.,
MUDr. B. Laurynová

Evoluční teorie není příliš stará, jak by nám mohlo připadat, trvá nejvýše 200 let. Pojdme se zaměřit alespoň na hlavní společenské a etické (mravní) důsledky této teorie. I když se myšlenky evoluce a přirozeného výběru objevily již dříve, evoluční teorie je nejvíce spojována se jménem Charlese Darwina (1809–1882). Tento autor rozvíjí myšlenku vzniku živočišných druhů přirozeným vývojem v knize „O původu druhů“ (1859). Jednotlivé druhy se měly vyvinout díky boji o přežití a o vhodného partnera.

Myšlenku vývoje člověka z nějaké dřívější živočišné formy Darwin rozvíjí v knize „O původu člověka“ (1871). Už v úvodu knihy „O původu člověka“ se setkáváme s myšlenkou, že lidské rasy se liší tak významně, že by lidé měli být s určitými výhradami rozděleni do různých druhů. Překladaatelé z Akademie věd k tomuto tvrzení přidávají vysvětlivku pod čarou, ve které čteme, že

dnes jsou všichni v současnosti žijící lidé pokládáni za příslušníky jednoho druhu (i poddruhu) *Homo sapiens sapiens*. Jak je vidět, ani překladatelé nechtěli nechat takovou myšlenku bez komentáře. Darwin v tomto díle předpokládá, že díky rozmnožení člověka dojde k vážným bojům o existenci, jejichž důsledek však bude kladný – údajně dojde k zachování prospěšných tělesných či duševních variací a k potlačení těch škodlivých. Dále konstatuje, že jednotlivé lidské druhy či rasy budou vytlačovány jinými, takže může dojít k jejich vyhynutí.

V uvedeném díle též čteme, že očkování proti neštovicím zachránilo před zahynutím i lidi slabého zdraví, kteří se proto mohou dále rozmnožovat, což musí dle Darwina lidské rase velice škodit. A tato myšlenka je vlastní další teorii, která se nazývala „vědou“ a která dostala název eugenika. Její název je nám dnes téměř neznámý, což je tím, že se po 2. světové válce přestal používat. Za zakladatele eugeniky je považován Francis Galton (1822–1911), vědec činný v několika oborech, bratranec a bezprostřední pokračovatel Charlese Darwina, kterého ovšem i on sám ve výše uvedeném díle „O původu člověka“ cituje. Galton již přechází od teorie k praxi a zakládá Společnost pro eugenickou osvětu, jejímž cílem je (mimo jiné) sterilizace bezvládných a duševně slabých jedinců. Pod pojmem sterilizace v tomto kontextu rozumíme umělé vyvolání neplodnosti.

O co se vlastně v eugenice jedná? Slovo eugenika vzniklo spojením řecké předpony „eu“ (dobrý, správný, pravý) a „genus“ (rod, pokolení, druh, pohlaví), překládané je též jako „urozenost“. Dle Galtona se eugenika zabývá „studiem vlivů, které ve společenském životě mohou zlepšit nebo zhoršit plemenné vlastnosti příštích generací, ať po stránce tělesné, či duševní“. Podle jednoho z nejvýznamnějších československých představitelů eugeniky Růžičky (1870–1934) jde o „vědu, jejímž cílem je zvelebení sociálně biologické zdatnosti potomstva se zřetelem k celku“.

Zastánci tohoto směru užívali při svém Druhém mezinárodním kongresu konaném v roce 1921 logo s krédem „Eugenika je vlastní usměrnění lidské evoluce“ („Eugenics is the self direction of human evolution“). Jinými slovy si tedy eugenika kladla za cíl kompenzovat nedostatky údajně základní hybné páky evoluce – přirozeného výběru. Tento myšlenkový směr se ujal v západním světě a jeho vývoj byl v každé z těchto zemích obdobný – myšlenky eugeniky byly publikovány, byla založena eugenická společnost (popř. klub či spolek) vydávající vlastní časopis, dále byl popřípadě založen eugenický ústav, z údajné vědy se stala ideologie, došlo k ovlivnění politiky a nakonec života celé společnosti.

První zemí na světě, která uzákonila sterilizaci „nevhodných lidských ras“, byly Spojené státy americké, které tak učinily v roce 1907. Poté sterilizační zákony postupně přijalo v 1. polovině

20. století několik západních evropských zemí. V Německu se eugenika ujala na konci 19. století zásluhou antropologa Alfreda Ploetze (1860–1940), plnou podporu však dostala až za vlády nacistů. Sterilizační zákon byl v Německu přijat v roce 1933 a má na svědomí desetitisíce, možná i statisíce zmrzačených lidských jedinců. A byl to právě výše zmíněný Alfred Ploetz, který nazval eugenický proud ve své zemi rasovou hygienou.

Vůdce nacistické ideologie, Adolf Hitler (1889–1945), byl rasovou hygienou inspirován zcela zjevně. První profesor rasové hygieny Fritz Lenz (1887–1976) mu osobně daroval svou vědeckou práci o nebezpečí úpadku lidské civilizace. Dalším propagátorem eugeniky, jehož dílo Adolf Hitler studoval, byl Eugen Fischer. Ve svém díle „Mein Kampf“ píše Hitler pod vlivem eugeniky: „Kdokoliv není tělesně či duševně zdravý a na určité úrovni, neměl by mít právo přenášet své utrpení na vlastní děti.“ Zákony tzv. Velkoněmecké říše „na ochranu německé krve a německé cti“ známé jako Norimberské byly připravovány nejen právníky, ale také rasovými hygieniky.

K masově prováděným sterilizacím se přidal další nelidský plod rasové hygieny – euthanasia (popř. euthanasie, eutanazie). Tento pojem zní příjemně (řecká předpona „eu“ znamená dobrý, jak již víme, „thanatos“ pak znamená smrt), nenechme se ale mýlit, šlo tehdy o promyšlenou a systematickou likvidaci tělesně či duševně hendikepovaných lidí,

včetně dětí, dále o vyhlazení tzv. „nižších ras“. „Posledním cílem antisemitismu musí být ale nezvratně odstranění Židů jako takových,“ vyjádřil se Hitler. Z dnešního pohledu se tedy jednalo o eutanazii aktivní a nedobrovolnou.

K ospravedlnění sterilizací a eutanazie se hodil i argument mající svůj původ v Bibli. „Hříchy otců budou vyhledávány na jejich dětech“, hlásala propaganda. Jak je to ale psáno v Bibli v kontextu?

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají. (Ex 20,5b–6)

Ríšským hlavním městem vědy se měla stát Praha a představitelé rasové hygieny začali působit na půdě ústavu, který dnes nese jméno Jana Evangelisty Purkyně a slouží studiu medicíny.

Další společenskou ideologií, která stavěla na evoluci a zavedla výuku pouze této teorie vzniku života a živočišných druhů, byl komunismus. Komunismus však nebyl pouhým programem jedné strany, pouhou ideologií – komunismus byl označován za vědu. Rasovou nenávist zde vystřídala nenávist třídní. Tím správným člověkem nebyl nadčlověk, ale člověk nový, socialistický. V jednom se oba politické a ideologické systémy shodly – pronásledování, případně i likvidace se týkaly i jejich protivníků. A je všeobecně známo, že oba tyto systémy za sebou zanechaly milióny zmařených lidských životů.

V současném západním světě se eugenika prosazuje zejména v zárodečném období lidského života. Díky pokroku v tzv. prenatální diagnostice (určení nemoci, zejména vrozené vývojové vady, v období před narozením dítěte) se sice nabízí možnost časné péče, dokonce ještě před narozením, dalším „řešením“ je však také možnost podstoupit umělé přerušování těhotenství, tedy interrupci. Slovní spojení „umělé přerušování těhotenství“ je eufemismem, tedy nahrazením výrazu drsného či výrazu budícího nepříjemné představy výrazem jemnějším. Je jasné, že nejde o žádné o přerušování, nýbrž o ukončení těhotenství.

Další eugenickou praxí je testování genetické výbavy většího počtu zárodků, které byly získány umělým oplodněním („in vitro“, tedy v lahvičce, ve zkumavce, mimo lidský organismus) a dle výsledku pak výběr „nejvhodnějšího“ či „nejvhodnějších“. Těžko lze odhadnout, do jaké míry je dnešní liberální přístup k lidskému životu před narozením vyvolán evoluční teorií. Připomeňme si tvrzení evolucionisty Ernsta Haeckela (1834–1919), které se dostalo do středoškolské výuky a které říká, že „ontogeneze je zkrácenou formou fylogeneze“. Čili: ve vývoji jedince lze spatřit vývoj živých bytostí od jednodušších ke složitějším. Toto tvrzení se má týkat i člověka. Dnes je zcela zřejmé, že jde o tvrzení nepravdivé. Část lidského zárodku připomínající ocas ocasem nikdy nebyla a část připomínající žábry též nikdy nebyla žábrami. Přesto může tato

lživá představa i dnes ospravedlnit zabití lidského jedince před jeho narozením s odůvodněním, že v této fázi jde ještě o nějakou jednoduchou bytost blížíící se více zvířeti než člověku. Eutanazie aktivní a nedobrovolná je v současné době nezákonná v celém západním světě, jiné podoby aktivní eutanazie či eutanazie pasivní jsou však v několika západních zemích legální.

Výše uvedené řádky jsme napsali proto, abychom upozornili na souvislost evoluční teorie s eugenikou projevující se v nedávné historii i v současnosti. Charles Darwin je i přes zjevně rasistické myšlenky uvedené výše v současnosti nazýván „jedním z největších přírodovědců lidstva“. Evoluční teorie stále otevírá prostor pro otázky typu: „Nepokročil jsem ve vývoji dále než můj soused? Anebo je tomu naopak? A co když je můj soused zařazen do slepé vývojové větve, která je určena k zániku? Anebo je tomu naopak?“

Světlo do této situace mohou vnést křesťané, kteří svou víru i život zakládají na Bibli. Evoluční teorie není v souladu s tím, co je o stvoření psáno v Bibli. Ta mluví o stvoření člověka jako o jedinečném Božím činu – jde o jediného tvora stvořeného k Božímu obrazu (Gn 1,27). A také jedině člověku Pán Bůh žehná a mluví k němu (Gn 1,28–30). To vše vylučuje existenci společného předka člověka se zvířaty. Evoluční teorie také předpokládá vznik nového druhu vymíráním přechodných forem. Smrt by tedy musela existovat ještě před stvořením

člověka, Bible však učí, že smrt se objevila až jako následek lidského hříchu (Gn 2,17; Ř 6,23a). Podle evoluční teorie si vlastně ani nemůžeme být jisti, že je současný člověk tou definitivní formou – pak si ale ani nemůžeme být jisti, že se Boží Syn stal člověkem. A co může být jasnějším důkazem falešného učení než zpochybnění pravdy evangelia? Podívejme se na současnou infekci způsobenou nově objeveným koronavirem. Léčba této infekce zaznamenala velký pokrok. Při jejím nasazení je vždy důležité správné načasování. Přesto specifické antivirotikum, které by bylo cíleně zaměřené proti tomuto viru a které by snižovalo smrtnost této infekce, v době sepsání tohoto článku nemáme. Lék proti falešnému učení máme, je jím pokání. Jen je třeba tento lék nasadit, dokud je ještě čas.

Redakčně zkráceno

STŘEŽTE SRDCE SVÉHO DÍTĚTE

John MacArthur

Prísloví 4,23 jde rovnou k jádru rodičovství. Říká nám, že si máme „střežit a chránit své srdce, vždyť z něho vychází život“. Vše v životě vychází ze srdce, a proto musíme věnovat velmi pečlivou pozornost srdcím svých dětí

V Markovi 7,21–23 Ježíš říká:

Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovázlivost. Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka.

Náš Pán o tomto tématu dále hovoří v Lukášově evangeliu 6,45:

Dobrý člověk z dobrého pokladu svého srdce vydává dobré a zlý ze zlého vydává zlé. Jeho ústa mluví, čím srdce přetéká.

Při výchově dětí si musíme uvědomovat, že mají problém se srdcem. Pokaždé, když udělají něco špatného, projevuje se, co mají v srdci. Nikdy nestačí vypořádat se s vnějším chováním a postarat se, aby věci vypadaly navenek v pořádku. Pokud jediné, na co se zaměříme, bude jejich chování, pak se hřích a vzpoura, které přebývají v jejich srdcích, stejně nakonec nějak dostanou na povrch.

Právě proto musí vaše děti pochopit, že mají hříšná srdce. Jestli se díví, odkud se berou jejich zlá slova, myšlenky a skutky, řekněte jim, že z porušenosti a zkaženosti jejich srdce. Právě proto se musí jejich srdce změnit, a to se může stát jedině, když budou spaseny v Kristu.

Tedd Tripp ve své knize Pastýřem dětského srdce říká, že nejmenším bojištěm na světě je dětské srdce a že dobýt ho si žádá usilovný boj. Srdce vašeho dítěte je bojištěm, na kterém se spolu utkávají spravedlnost a hřích. Právě proto nikdy nestačí vypořádat se jen s vnějšími problémy, jako je nedostatečná zralost dítěte, jeho nedostatečné chápání či

nedostatek zkušeností. Dítě ze své zkaženosti nikdy nevyroste. V jeho srdci bude stále hříšná přirozenost, dokud se s ní Bůh nevypořádá.

Ve vedení vašich dětí platí, že jakýkoliv cíl, který je menší než vyřešení problému srdce, není ničím jiným než pouhou úpravou chování. Koneckonců i nevěřící děti lze naučit, aby se podřizovaly jakémusi morálně přijatelnému standardu. Je pravda, že je děti třeba vést k poslušnosti, avšak nesmíme si poslušnost plést s hlavním cílem, kterým je spása našich dětí a jejich výchova v Pánu.

Proto je třeba vést děti k tomu, aby chápaly pokušení a aby věděly, že je třeba se mu vzepřít. Pomozte jim uvědomit si špatné postoje a chování, které ze srdce vycházejí. Když děti trestáte za jejich vnější prohřešky, pomozte jim zároveň pochopit, že kořenem celého problému je jejich srdce. Vysvětlíte jim, že se neprovinily pouze proti vám, ale i proti Bohu. Tak jasně pochopí, že jsou vykazatelné nejen vám, ale především Bohu. A přitom všem je především naučte, že Bůh se s nimi chce skrze Ježíše Krista usmířit (2K 5,19).

Taková zodpovědnost si žádá, abyste byl jako otec neustále ostražitý a pozorný. Deuteronomium 6,7 jasně hovoří o tom, co je vaší povinností:

Budeš je (Boží slova) vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat.

Ve 2. Timoteovi 3,16 vidíme, že „veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je

dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti“. Přinášejte tedy Boží slovo do každodenní vzájemné komunikace s vašimi dětmi. Přitom děti podle potřeby kázněte – milující a důsledné napomínání děti učí, že hříchy mají následky.

Z knihy „Táta podle vzoru Bůh“, vydala Poutníková četba, 2021

Pravá moudrost spočívá ve dvou věcech: poznání Boha a poznání sebe sama.

Jan Kalvín

AFGHÁNŠTÍ PASTOŘI PROSÍ O MODLITBY

Josh Manley

Pamatujte na vězně, jako byste byli uvězněni s nimi; pamatujte na ty, kdo trpí, vždyť i vás může potkat utrpení. (Žd 13,3)

Zatímco jednotky Talibanu pohltily Afghánistán a nyní dokonce i hlavní město Kábul, pastoři, kteří v zemi slouží, mi v posledních dnech, ba dokonce hodinách, píší e-maily a zprávy s úzkostlivými prosbami o modlitby.

Pastoračně jsem působil nedaleko odtud ve Spojených arabských emirátech a v posledních deseti letech jsem měl možnost navázat s těmito muži partnerské vztahy. Jeden vedoucí domácí církve mi poslal obrázek malé místnosti, ve které se skrývá se svou rodinou. Napsal: „Tady bydlím. Skrýváme se na různých místech.“

Jiný pastor napsal: „Nemůžeme chodit ven jako normálně. Je to nebezpečné. Přestěhovali jsme se do domu jednoho z mých přátel, ale vůbec tam není bezpečno.“ Mindy Belzová v časopise WORLD uvádí, že podle pastorů je Taliban kontaktoval s tím, že si pro ně přijde.

Pastoři prosí vás a vaši církev o konkrétní přímluvné modlitby za následující předměty:

1. Fyzická ochrana a zajištění

Zeptal jsem se jednoho bratra, zda mu v současné době hrozí fyzické nebezpečí. Odpověděl: „Nejen mně, ale i mé rodině... kvůli mně.“

Musíme se modlit, aby náš svrchovaný Bůh fyzicky chránil naše bratry a sestry v Afghánistánu. Směle přistupte k trůnu Pána vesmíru a prostě našeho Boha, aby omezil zlo a překazil plány pachatelů zla. Modlete se také za fyzické zajištění. Jeden bratr nás požádal, abychom se modlili „za finanční záležitosti, protože nikdo nemůže vybrat peníze z banky a bankomaty jsou prázdné“.

Několik bratrů nás výslovně požádalo o modlitby za víza, aby se mohli dostat ze země. Dovolte mi tedy, abych

vám, milí čtenáři, přednesl další prosbu: Můžete vy nebo někdo, koho znáte, pomoci se zajištěním víz? Pokud ano, udělejte, co můžete. Ale ať už máte tuto možnost, nebo ne, máte svobodný přístup k trůnu Pána vesmíru a můžete požádat našeho nebeského Otce, aby se postaral. Modlete se za fyzickou ochranu a zaopatření.

Bože, má chválo, nastav se hluchým, když se na mě rozevěřela ústa svévolná a lstivá! Zrádným jazykem mě napadají, slovy nenávisnými mě zasypali, bojují proti mně bez důvodu. (Ž 109,1–3)

2. Duchovní zaopatření

Každý vedoucí sboru, který mi poslal e-mail nebo textovou zprávu, nás prosil, abychom se modlili za to, aby je Pán posiloval ve víře – aby „zůstali silní v Pánu, který je svrchovaný Král,“ jak to jeden z nich vyjádřil.

„Modlete se za mě, abych byl silný ve víře. Je opravdu těžké tady zůstat,“ řekl další.

Pokud čtete tyto řádky, máte příležitost prosit Boha, aby chránil, a dokonce posiloval víru našich bratří a sester v afghánské církvi. Nevědí, co přinese dnešek, natož zítřek. Mohou si však být jisti, že náš Bůh jim dá všechno, co potřebují, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši (Fp 4,19).

Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. (Ř 15,13)

... a z moci jeho božské slávy nabudete síly k trpělivosti a radostné vytrvalosti. (Ko 1,11)

3. Postup evangelia

Jeden bratr popsal tyto dny jako „temné“ a řekl, že se cítí jako „v bouři“. Pak prosil, abychom se modlili za „probuzení“. Jaká víra! Muž, jehož život je v ohrožení, žádá nás, kteří se těšíme tolika privilegiím a svobodám, abychom se modlili za to, aby Bůh otevřel oči duchovně slepých a oživil mrtvá srdce.

Nebylo by to podobné našemu Bohu, kdyby za těchto hrozných okolností začal působit a dal lidem poznat své velké jméno? Zatímco naši afghánští bratři a sestry čelí strašlivé nejistotě, měli bychom být jako věřící ve Skutcích 12, kteří sami čelili vážným hrozbám a pronásledování, ale bez ustání obětovali Bohu vroucí modlitby.

A tak, bratři, modlete se za nás, aby se slovo Páně stále šířilo a bylo oslaveno jako u vás a abychom byli vysvobozeni od pochybných a zlých lidí. (2Te 3,1–2)

Hle, já jsem Hospodin, Bůh veškerého tvorstva. Je pro mne něco nemožného? (Jr 32,27)

Naše naděje není v politice, ale v Ježíši

Americké misijní agentury stahují v posledních týdnech své pracovníky z Afghánistánu. Měl jsem velikou čest sloužit Slovem některým z nich, když prožívali svůj vlastní zármutek a zmatek. Jsem vděčný, že mohli odejít. Modlete se za ně i za všechny, kteří se rozhodli zůstat.

Modlete se však zejména za Afghánce, kteří nemají jinou možnost než zůstat,

jako například za jednoho bratra, který již v Afghánistánu strávil nějaký čas ve vězení pro svou víru. Znovu a znovu mě ujišťoval: „Můžeme věřit, že náš Pán je mocný a postará se o své děti.“ A také: „Naše naděje není v politice, ale v Ježíši, který je Král.“

To není útěk. To je biblická víra, když jsou všechny pozemské vyhlídky zcela bezúspěšné. Copak nevíte, že taková víra přináší našemu Otci v nebesích velkou slávu a radost?

I když jsou tyto dny temné a tragické, pamatujte, že Bůh sedí na svém trůnu v nebesích. Panovníkovi jsou k smíchu vládcové tohoto světa. Slibuje, že národy předá do dědictví svého Syna, dálavy země do trvalého vlastnictví (Žalm 2,4.8).

Josh Manley je pastorem evangelikální církve RAK ve Spojených arabských emirátech. Najdete ho na Twitteru na adrese @JoshPManley. www.9marks.org

VELIKÝ BŮH

*Ach zdroji veškerého dobra,
znič ve mně každou pyšnou myšlenku,
Pýchu rozlámej na kusy a rozvěj ji větrem.
Znič každý náznak příklonu
k sebespravedlnosti,
ulož do mě opravdovou skromnost ducha,
pokoř mě, abych si sám sebe ošklivil
a měl k sobě odpor,*

*odemkni ve mně pramen slz pokání,
zlom mě a opět mě obvaž.*

*Pak bude mé srdce připraveným přibýtkem
pro mého Boha.*

Pak ve mě Otec bude přebývat.

*Pak požehnaný Ježíš přijde s uzdravujícím
dotekem.*

Pak Duch svatý sestoupí s posvěcující milostí.

*Ach svatá Trojice, tři osoby, jeden Bože,
obývej mě, chrám zasvěcený tvé slávě.*

Když ty jsi přítomen, zlo nemůže zůstat.

Ve tvém společenství je plnost radosti,

pod tvým úsměvem je pokoj svědomí,

po tvém boku nás neprovázejí obavy,

ani úzkosti nás nepřipravují o pokojnou mysl.

S tebou bude mé srdce kvést a vonět.

Učiň mě hodným, skrze pokání,

pro tvé přebývání.

Nic nepřekoná tvou moc,

nic není tak velké, že bys to nemohl udělat,

nic není příliš dobré, že bys to nemohl dát.

Nekonečná je tvá moc, bez hranic tvá láska,

neomezená tvá milost, slavné tvé jméno

přinášející spasení.

Ať andělé zpívají pro kající se hříšníky,

obnovené marnotratníky,

pozvednuté odpadlíky,

osvobozené satanovy zajatce,

slepé oči otevřené, zlomená srdce obvázaná,

klesající na mysli utěšené, sebespravedlivé,

co byli odhaleni,

formalisty vyvedené z úkrytu lží,

hlupáky osvícené,

a svaté budované ve svaté víře.

Žádám velké věci od velkého Boha.

Z „Údolí vidění“ (sbírky modliteb puritánů)

přeložila Iva Suchá

Vazba: měkká
Počet stran: 144
Formát: 120 × 180 mm
Cena: 220 Kč

JOHN MACARTHUR

TÁTA *podle vzoru* BŮH

Žádná z povinností, které v životě mám, není důležitější ani posvátnější než má role manžela a otce. Jak tuto roli plním, je zdaleka nejlepším ukazatelem mého celkového úspěchu nebo selhání jako vedoucího a vzoru. Kdybych nedokázal odpovídajícím způsobem vést svou vlastní rodinu, vše ostatní, čemu se věnuji, ... by tím bylo vážně ohroženo. Pokud si doma muž pěstuje Kristovu mysl plnou milosti a zbožnosti, hojnost ovoce Ducha bude přirozeně viditelná ve všech oblastech jeho života. Výnosem, který sklídí, bude věčné bohatství nedocenitelné hodnoty.

WWW.POUTNIKOVACETBA.CZ

Vazba: měkká
Počet stran: 68
Formát: 200 × 260 mm
Cena: 240 Kč

ALEŠ MRÁZEK

Přítel indiánů David Zeisberger

Historický komiks otevírá čtenáři výhled na nelehký život moravských misionářů Jednoty bratrské. Úspěšné misijní působení v Americe mezi indiány i bílými osadníky bylo ovšem provázeno i nebezpečím, těžkou dřinou, opakovaným stěhováním se z místa na místo, brutálním násilím, nemocemi i umíráním. Dobré výsledky misijního úsilí Moravanů byly často zničeny opakujícími se válkami. David Zeisberger mohl postupovat všechny tyto těžkosti a přitom neztratit víru a dále ji šířit jen proto, že se spoléhal na svého Spasitele Pána Ježíše Krista. On nás zachraňuje z hříchů a každému, kdo v něho věří, otevírá dveře na věčnost.

WWW.POUTNIKOVACETBA.CZ